

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 22 ΓΕΝΑΡΗ 1988 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 59 — ΔΡΧ. 30

ΟΙ ΜΕΤΑΛΛΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

Ένας σημαντικός πραγματικός απεργιακός αγώνας ξέσπασε την προηγούμενη βδομάδα στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Πειραιά. Πάνω από 2.000 εργαζόμενοι, για 10 μέρες πήραν την υπόθεση στα χέρια τους και έδωσαν ενωμένοι την μάχη διεκδικώντας αυξήσεις πάνω στο μεροκάματο και κατοχύρωση των κεκτημένων μέσα από την υπογραφή τοπικής συλλογικής σύμβασης εργασίας.

Όσο όμως οι εργάτες ήταν ενωμένοι και αποφασισμένοι να προχωρήσουν μέχρι την τελική νίκη, άλλο τόσο ήταν αποφασισμένοι οι γραφειοκράτες ηγέτες της ΕΣΑΚ που ελέγχουν την διοίκηση του Συνδικάτου, να σπά-

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΝΗ

Η Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη είναι ένας χώρος από την Ελευσίνα, το Πέραμα, το Κερατσίνι, τη Δραπετσώνα μέχρι τον Πειραιά, όπου επισκευάζονται τα καράβια. Οι εφοπλιστές έχουν ανάγκη από μια γρήγορη και φτηνή επισκευή προκειμένου να συνεχίσουν τα ναύλα ή όταν πάρουν ένα καινούριο ναύλο να έχουν στα γρήγορα έτοιμο το καράβι. Έτσι δημιουργήσαν μια κατάσταση με δυο βασικά χαρακτηριστικά.

Το ένα είναι να φτιάξουν χιλιάδες άνεργους εργάτες που να καθορίζονται σε μόνιμη επιφύλαξη στα καφενεία ή στο σπίτι τους και να περιμένουν ανά πάσα στιγμή να μπουν στην επισκευή και το άλλο να φτιάξουν μια τυχοδιωκτική εργοδοσία τους εργολάβους, οι οποίοι να παίρνουν τον ρόλο του δουλέμπορα και με ελάχιστα και πρωτόγονα εργαλεία να αναλαμβάνουν τις επισκευές.

Έτσι χωρίς τα στοιχειώδη μέτρα ασφαλείας, τα συνεργεία - αυτοκτονίας των εργατών μπαίνουν στην δουλειά για να βγουν όταν τελειώσει η επισκευή και να ξαναπεράσουν πάλι στην ανεργία, μέχρι να βρουν δουλειά στο επόμενο βαπόρι.

Το άγχος και η αβεβαιότητα για το αύριο είναι μόνιμη κατάσταση για τους εργάτες της Ζώνης που μαζί με τις άθλιες συνθήκες δουλειάς φέρνουν τα ατυχήματα, που ξεπερνάν τα 10 κατά μέσο όρο τον χρόνο.

Η εργατιά της Ζώνης πραγματικά με το αίμα της φτιάχνει τα καράβια για να θησαυρίζουν οι εργολάβοι και οι εφοπλιστές.

Σ' αυτόν το χώρο από το 1978 υπήρχαν δυο γραμμές για την αντιμετώπιση των προβλημάτων.

Η μια γραμμή ήταν της ΕΣΑΚ που πάντα προσπαθούσε να κρατήσει την ίδια κατάσταση, προβάλλοντας τα οικονομικά αιτήματα ξεχωριστά στο κάθε ένα εργοδότη με αποτέλεσμα όταν οι εργολάβοι είχαν μεγάλη και βιαστική δουλειά να δίνουν την αύξηση και όχι σ' όλους τους εργαζόμενους ενώ αντίθετα να μη δίνουν καθόλου αύξηση όταν δεν βιάζονταν οι δουλειές και έβρισκαν πληθώρα ανέργων που εύκολα μπορούσαν να δουλέψουν με σπασμένο μεροκάματο. Η άλλη ήταν του ΕΡΓΑΣ - που είχε δημιουργηθεί από συνδικαλιστές του ΕΚΚΕ και του ΜΑΚΚΕ, αργότερα του ΕΚΚΕ-ΜΑΚΚΕ και τώρα της ΟΑΚΚΕ - η οποία απαιτούσε συνολική αντιμετώπιση της εργοδοσίας μέσα από την υπογραφή τοπικής συλλογικής

σύμβασης που θα κατοχύρωνε τις κατακτήσεις του κλάδου και θα ρυθμίζε συνολικά τα ζητήματα.

Όμως τα πράγματα δεν ήταν τόσο εύκολα για τους. Γιατί σ' αυτόν τον χώρο υπάρχει ο ΕΡΓΑΣ, η συνδικαλιστική παράταξη της ΟΑΚΚΕ, που έδωσε με συνέπεια την μάχη για να φτάσει αυτός ο αγώνας μέχρι την νίκη.

Αυτά που έγιναν αυτές τις μέρες στον Πειραιά έχουν μια τεράστια σημασία για όλο το εργατικό κίνημα της χώρας και είναι απαραίτητο, η εμπειρία αυτού του αγώνα να φτάσει σήμερα σ' όλους τους πρωτοπόρους εργάτες και συνδικαλιστές που ψιψάν για μια διεξοδό αγώνα, μπροστά στο ανοιχτό ξεπούλημα της «επίσημης» συνδικαλιστικής ηγεσίας και στα μεγάλα προ-

βλήματα που καίνε όλους τους εργάτες και τους εργαζόμενους. Ο φασιστικός νόμος που για δυο χρόνια απαγόρευε κάθε αύξηση πάνω στο μεροκάματο σήμερα δεν υπάρχει. Οι εργάτες πίστευαν πως τώρα τουλάχιστον οι «συνδικαλιστικές τους ηγεσίες» κάτι θα έκαναν. Όμως τώρα αυτές οι «ηγεσίες» για άλλη μια φορά ανοιχτά και χωρίς προσχήματα αναλαμβάνουν αυτές να στηρίξουν την πολιτική της πείνας, να χτυπήσουν κάθε αγωνιστική προοπτική για να μπορούν έτσι να κάνουν άνετα τα παζάρια τους για το ποιος θα πάρει την σφραγίδα της ψεύτικης ΓΣΕΕ.

Μέσα σ' ένα τέτοιο γενικό κλίμα ξέσπασε η απεργία στην Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ

Μετά από 10 χρόνια πάλης, η γραμμή του ΕΡΓΑΣ κυριάρχησε στο λιμάνι. Η τεράστια πλειοψηφία των εργατών ήθελε εφ'όσον πραγματικό απεργιακό αγώνα σ' όλους τους εργολάβους για την υπογραφή της σύμβασης. Το γιατί χρειάστηκαν 10 χρόνια γι' αυτό, δεν θα το εξηγήσουμε σ' αυτό το άρθρο όμως είναι καλό ο αναγνώστης να σκεφτεί τις περιπέτειες, τις προσδοκίες και τα ξεπούληματα του μ - λ κινήματος μέχρι την ίδρυση της ΟΑΚΚΕ.

Το ότι οι εργάτες ήθελαν αγώνα, καθόρισε και την ταχτική της ΕΣΑΚ. Γι' αυτήν, το βασικό ζήτημα

ήταν να ξεκαθαρίσει με τον ΕΡΓΑΣ. Γι' αυτό και όπως ο αναγνώστης θα διάβασε στο προηγούμενο φύλλο, λίγο πριν μπει το ζήτημα της σύμβασης εξαπόλυσαν μια ολομέτωπη επίθεση ενάντια στον ΕΡΓΑΣ με στόχο να τον πετάξουν έξω από το Συνδικάτο Μεταλλού.

Όμως η επίθεση αυτή έπεσε στο κενό. Οι εργάτες στήριξαν τον ΕΡΓΑΣ και έκοψαν τα χέρια της ΕΣΑΚ. Η ΕΣΑΚ αναδιπλώθηκε.

Κάτω από την ασφυκτική πίεση των εργατών ακόμα και αυτής της οργανωμένης της βάσης, διατυπώνεται το αίτημα της υπογραφής της συλλογικής σύμβασης, προσπαθώντας όμως να κόψει όσο γίνεται τα συγκεκριμένα οικονομικά αιτήματα μέσα σ' αυτή. Δύο είναι τα βασικά αιτήματα της σύμβασης: Η αύξηση και το ωράριο.

α) Στο ζήτημα της αύξησης: ο ΕΡΓΑΣ διατυπώνει το αίτημα των 700 δρχ. καθαρά πάνω στο μεροκάματο για όλους τους εργαζόμενους από 1.1.1988. Η ΕΣΑΚ μέσα από μια άμαχη Γ.Σ. καταφέρει να σπάσει το οικονομικό αίτημα στα δύο και να περάσει 500 δρχ. καθαρά από 1.1.1987 και 200 δρχ. καθαρά από 1.5.1987.

β) Στο ωράριο: Ο κλάδος την προηγούμενη χρονιά είχε πετύχει

μέσα από απεργιακό αγώνα να δουλεύει 35 ώρες τη βδομάδα. Όμως αυτό δεν είχε γίνει με συνολική ρύθμιση. Εφαρμόζονταν ανάλογα με τους συσχετισμούς σε κάθε καράβι, ενώ στα μηχανουργεία οι σιγά-σιγά δούλευαν 37 1/2 ή και 40 ώρες. Έτσι λοιπόν με την συλλογική σύμβαση, έμπαινε η πραγματική κατοχύρωση παντού του 35ωρου. Σ' αυτό συμφώνησε κάτω από την πίεση η ΕΣΑΚ στην αρχή.

Στις 7-8 Γενάρη γίνεται η πρώτη 48ωρη απεργία για την σύμβαση με καθολική επιτυχία.

Στις 13 Γενάρη γίνεται γενική συνέλευση όπου ομόφωνα παίρνεται η απόφαση για 8 μέρες απεργία μέχρι τις 20 του Γενάρη όπου είχαν οι εργοδοτικές ενώσεις Γ.Σ. για να αποφασίσουν πάνω στη σύμβαση.

Αυτή η απόφαση φέρνει ένα τεράστιο ενθουσιασμό στους εργάτες. Αμέσως οργανώνεται η περιφρούρηση στις πύλες του λιμανιού σε 24ωρη βάση. Αυτή η περιφρούρηση γίνεται η βάση του αγώνα. Παρά το κρύο, εκατοντάδες εργάτες αναβουν φωτιές και περιφρουρούν τον αγώνα, σιχτήρον γι' αυτόν, δυναμώνουν την απόφασή τους να συνεχίσουν μέχρι το τέλος.

Η απεργία και συμμετοχή των εργατών στην περιφρούρηση παίρνει τεράστιες διαστάσεις. Η δύναμη της απεργίας, η δύναμη των αιτημάτων και της συγκεκριμένης μορφή της είναι τεράστια. Οι εργάτες βλέπουν για πρώτη φορά να εφαρμόζονται στην πράξη οι προτάσεις του ΕΡΓΑΣ και ενθουσιάζονται.

Οι συνδικαλιστές του ΕΡΓΑΣ ξενοχτούν και προσπαθούν μαζί με όλους τους εργάτες ακόμα και με αγωνιστές της οργανωμένης βάσης της ΕΣΑΚ να οργανώσουν την περιφρούρηση στις πύλες του λιμανιού, τις κινητές ομάδες, το συνιστά των απεργιών στις πύλες και άλλα τέτοια ζητήματα.

Αυτό το πνεύμα του ενθουσιασμού και της αγωνιστικότητας τρομάζει τους γραφειοκράτες ηγέτες της ΕΣΑΚ.

Έτσι προσπαθούν στα γρήγορα να σπάσουν την απεργία.

Στις 15 Γενάρη πραγματοποιούν Γενική Συνέλευση στο Εργατικό Κέντρο Πειραιά.

Η Γενική Συνέλευση

Η συμμετοχή των εργατών σ' αυτή είναι πρωτοφανής. Για πρώτη φορά στα χρονικά του Συνδικάτου γεμίζει η μεγάλη αίθουσα του Ε.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

Α.Ι.ΤΗ

Ο αγώνας ενάντια στον αμερικανόφιλο φασισμό συνεχίζεται

Κάτω από την πίεση αφορήτων πιεστικών ζωής, ο λαός της Αιτίας ξεσηκώθηκε, το Φλεβάρη του 1986, και έδωσε τέρμα στην σχεδόν τριαντάχρονη δυναστεία των Ντιβαλιέ αναγκάζοντας τον τελευταίο δικτάτορα Ζαν - Κλοντ Ντιβαλιέ να εγκαταλείψει το νησί.

Ανέλαβε τότε την εξουσία, ως προσωρινός Πρόεδρος, με χίλιες δυο υποσχέσεις για εκδημοκρατισμό, για πρόοδο, για βελτίωση των συνθηκών ζωής, για οικονομική ευημερία, ο στρατηγός Ανρί Ναμφί.

Επικεφαλής μιας ομάδας στρατιωτικών, ο Ανρί Ναμφί κάθε άλλο παρά οδήγησε την χώρα σ' ένα δημοκρατικό πολιτικό βίο, αλλά συνέχισε στα χνάρια του προκατόχου του Ντιβαλιέ, εφαρμόζοντας ένα σκληρό δικτατορικό καθεστώς.

Υπήρχε όμως μια υπόσχεση που είχε δώσει στον λαό την οποία δεν μπορούσε να αθετήσει: η υποσχέση για διεξαγωγή εκλογών της 27 Νο-

εμβρη 1987.

Καταργεί με νόμο το απόρρητο της Ψήφου και τους εκλογικούς καταλόγους, δεν χορηγεί καμία οικονομική βοήθεια στους υποψηφίους, καθορίζει ποινη φυλάκισης δυο ετών για όποιον υποστηρίζει την αποχή από τις εκλογές και διαλύει με διάταγμα το Εκλογικό Συμβούλιο, όργανο που είχε δημιουργηθεί με σκοπό την φροντίδα για την ομαλή διεξαγωγή των εκλογών.

Λίγη ώρα μετά το άνοιγμα των καλπών, άνθρωποι του σημερινού καθεστώτος, σε συνεργασία με τους «τοντόν - Μακούτο» του Ντιβαλιέ, προκάλεσαν φασαρίες και αιματοκύλισαν τον κόσμο με τον θάνατο τουλάχιστον εκατό πενήντα ατόμων. Αυτή η σφαγή στάθηκε αφορμή να ματαιωθούν οι εκλογές και να αναβληθούν για τις 17 Γενάρη 1988.

Πραγματοποιήθηκαν τότε μέσα σ' ένα κλίμα έντονης νοθείας και

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 6

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ ΜΕ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Χαλκεύει τα δεσμά της πολιτικής εξάρτησης

Στις 12 Γενάρη 1988 ψηφίστηκε στη Βουλή το νομοσχέδιο που επικυρώνει τη συμφωνία της χώρας με τη Ρωσία για την προμήθεια φυσικού αερίου. Ψηφίστηκε απ' όλα τα κόμματα.

Τα κύρια επιχειρήματα, που ειπώθηκαν απ' όλους και έγιναν αποδεκτά είναι:

— «Το φυσικό αέριο μειώνει την εξάρτηση από το πετρέλαιο και διευρύνεται ο αριθμός των καυσίμων που μπορεί να χρησιμοποιήσει η βιομηχανία μας» (Αν. Πεπονής - Πρώτη 12/1/88 σελ. 12).

— «Με τη συμφωνία μειώνεται το κόστος των ενεργειακών αναγκών της χώ-

ρων την πώληση του ποσοστού καυσίμων τους για οικονομική — πολιτική πίεση και εκβιασμό, να μην δημιουργηθεί μεγάλο πρόβλημα στη χώρα — αγοραστή, μιας και τα ποσοστά καυσίμων, που διακρίνονται στο σύνολο των καυσίμων, που προμηθεύεται αυτή η χώρα να είναι μικρά χωρίς σοβαρές επιπτώσεις στην βιομηχανία και την οικονομία της.

Αυτό κάνει μια ενεργειακά εξαρτώμενη χώρα σε μια πρώτη φάση, πριν αποκτήσει δική της ενεργειακή υποδομή, αλλά που επιμένει να είναι πολιτικά ανεξάρτητη και όχι θέμα πίεσεων και εκβιασμών.

Με το φυσικό αέριο τα πράγματα είναι ακριβώς αντίθετα.

ρας μας και το κόστος των βιομηχανικών αναγκών» (Δ. Μαυρόδουλου - στην ίδια εφημερίδα).

— «Καθοριστική επιρροή στην επιλογή του φυσικού αερίου αποτελεί η ενεργειακή και περιβαλλοντική του διάσταση που είναι ευνοϊκές» (Χ. Κατσιγιάννης - στην ίδια εφημερίδα).

Ας δούμε λοιπόν τα επιχειρήματα αυτά του ΠΑΣΟΚ, του ψευτοΚΚΕ και της «Ν.Δ.» με τη σειρά και συνολικά, σύμφωνα με το πνεύμα και την ψήφο της δικής τους ομοφωνίας.

«Ο κ. Πεπονής είπε ότι έχουν διευρυνθεί οι δυνατότητες απορρόφησης του φυσικού αερίου και το σχέδιο χάραξης της διαδρομής καλύπτει τα 3/4 του πληθυσμού και το 80% των δραστηριοτήτων της Βιομηχανίας» (Πρώτη, 12.1.88, σελ. 2).

«Υπενθυμίζεται ότι η συμφωνία μεταξύ Ελλάδας - Σοβιετικής Ένωσης, προβλέπει την προμήθεια από τη χώρα φυσικού αερίου με εμπορικούς όρους για 25 χρόνια, αρχίζοντας απ' το 1992» (Πρώτη, 9.1.88, σελ. 2).

Από το 1992 μέχρι το 2017, αλλά και παραπέρα μιας και το δικτυο αγωγών αερίου θα υπάρχει, το 75% των ελληνικών νοικοκυριών και το 80% της ντόπιας βιομηχανίας θα εξαρτάται ενεργειακά από έναν προ-

μηθευτή, τη Ρωσία, που με ένα απλό κλείσιμο της κάνουλας θα μπορεί να βυθίσει στο σκοτάδι, την παγωσιά, την ανενέργεια, την μιζερία και την ανεργία όλων των λαών και τη χώρα.

Αυτή η συμφωνία με τους όρους της και το σχέδιο χάραξης του δικτύου αγωγών φυσικού αερίου είναι η κατεξοχήν εξαρτησιακή και επικίνδυνη για τον λαό και την χώρα. Η ομοφωνία όλων τους για «μείωση της εξάρτησης» είναι ασύστολο ψέμα και μεγάλη απάτη σε βάρος της Εθνικής ανεξαρτησίας, της διαβίωσης, της οικονομίας και της ακεραιότητας των παραγωγικών δυναμέων της χώρας, κυρίως της εργατι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΟΙ ΜΕΤΑΛΛΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΑ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΤΑΞΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

Κέντρο, ο εξώστης και υπάρχουν και όρθιοι μέχρι έξω. Οι εργάτες έχουν πάρει την απεργία στα χέρια τους. Οι γραφειοκράτες ηγέτες της ΕΣΑΚ κάνουν πρόταση να σταματήσει η απεργία, και να ζητήσει με υπογραφή όχι από τις ενώσεις αλλά από κάθε ένα ξεχωριστό εργοδότη.

Οι εργάτες εξεγείρονται και μερικοί απ' αυτούς έχουν αγριές διαθέσεις για τους γραφειοκράτες. Θέλουν με κάθε τρόπο την συνέχιση του αγώνα. Οι συνδικαλιστές του ΕΡΓΑΣ καλούν τους εργάτες να συνεχίσουν όλοι μαζί την απεργία κρατώντας γερά το όπλο της ενότητας.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση οι γραφειοκράτες της ΕΣΑΚ τα χάνουν και αναγκάζονται να τα λυρίσουν, λέγοντας ότι αφού θέλει ο κόσμος προχωράμε. Η αιθουσα ξεσηκώνεται και ψηφίζει για άλλη μια φορά ομόφωνα την συνέχιση της απεργίας. Οι γραφειοκράτες ηγέτες της ΕΣΑΚ, για πρώτη φορά στην ιστορία του Συνδικάτου χάνουν την ψηφοφορία, για την ακρίβεια δεν τολμούν να βάλουν την πρόταση τους σε ψηφοφορία.

Η πρώτη προσπάθεια της ΕΣΑΚ να σπάσει τον αγώνα αποτυγχάνει. Η απεργία συνεχίζεται με νέα δύναμη και αποφασιστικότητα.

Το σαμποτάρισμα της περιφρούρησης

Η ΕΣΑΚ όμως δεν σταματάει. Προσπάθει τώρα να χιπήσει υπούλα τον αγώνα. Διο πράγμα κάνει γι αυτό. Το ένα είναι να σαμποτάρει την περιφρούρηση με το μην αφήνόνται ένα κεντρικό πλάνο γι αυτή, αλλά να την αφήνει στις πρωτοβουλίες των εργατών και το άλλο να κυκλοφορήσει σαν Διοίκηση του Συνδικάτου μια ιστορία προκήρυξη με την οποία έβαζε σε αμφισβήτηση τον αγώνα.

Ενώ η Γ.Σ. είχε αποφασίσει ρητά συνέχιση της απεργίας μέχρι και την Τετάρτη 20 Γενάρη, αυτοί στην προκήρυξη τους πλαστογραφούν την απόφαση γράφοντας ότι η απεργία είναι μέχρι την Δευτέρα 18 Γενάρη και ξαναβάζουν συνέλευση την Δευτέρα για να ξανααποφασίσουμε.

Και τα δυο αυτά ήπειλα χιπήματα οι εργάτες τα αντιμετωπίζουν ανάλογα.

Στο σαμποτάρισμα της περιφρούρησης απαντούν με μεγαλύτερη συμμετοχή και οι ίδιοι μαζί με τον ΕΡΓΑΣ οργανώνουν την δουλειά στις πύλες.

Υπήρχαν συνάδελφοι αγωνιστές που έμειναν 30 και 40 ώρες αγριπνοί στις πύλες και ανάμεσά τους αγωνιστές από την βάση της ΕΣΑΚ. Υπήρχαν συνάδελφοι που άφησαν τις οικογένειές τους για μέρες ολόκληρες για να νικήσει αυτός ο αγώνας. Ο ΕΡΓΑΣ και μέσα από τις στήλες της ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ χιπήριζει για μια ακόμα φορά αυτούς τους εργάτες που στάθηκαν γι αυτήν.

Εξίσου αντιμετώπισαν και την ήπειλη προκήρυξη. Σε μερικές πύλες χρησιμοποιήθηκε σαν προσάνα για τις φωτιές και σε άλλες σαν... πιάτο για το σούβιο. Κανείς εργάτης δεν έδωσε σημασία σ' αυτήν.

Στις 18 Γενάρη γίνεται η Γ.Σ. Σ' αυτή υπάρχει πρόταση για πορεία στο υπουργείο εργασίας.

Μπροστά στη μεγάλη αποφασιστικότητα

και την αγωνιστικότητα των εργατών, αλλά και στην απομόνωση της προκήρυξης οι γραφειοκράτες της ΕΣΑΚ δεν τολμούν να βάλουν νέα ψηφοφορία και μετά από σύντομη διαδικασία γίνεται η πορεία στο υπουργείο εργασίας.

Στην συνάντηση με τον Γεννηματο, στην οποία συμμετείχε και εκπρόσωπος του ΕΡΓΑΣ, δεν δίνεται καμιά συγκεκριμένη υπόσχεση για επικύρωση της σύμβασης, ενώ σαφής είναι η τοποθέτηση του Γεννηματο ενάντια στο 35ωρο.

Η Γενική Συνέλευση στις 20 Γενάρη

Όλοι εκτός από τους εργάτες πιστεύαν ότι η απεργία θα σταματούσε, γιατί όταν είδαν να συνεχίζεται μετά την Δευτέρα ο καθένας πήρε τα μέτρα του με την ανάλογη σοβαρότητα.

Οι εφοπλιστές μίλησαν με τον υπουργό Ναυτιλίας Γιαννοπούλο και ο Γιαννοπούλος έστειλε τις ειδικές διευκρίνσεις του Λιμενικού στις πύλες. Το ίδιο και η αστυνομία που και αυτή έστειλε τις κλειδίες στις πύλες.

Οι εργοδότες άρχισαν να υπιλούν ιδιαίτερα τους συνδικαλιστές του ΕΡΓΑΣ, την «οκλήρη γραμμή» όπως έλεγαν, ότι δεν πρόκειται να ξαναδουλευθούν στο λιμάνι. Ενώ στα μηχανουργεία έφτασαν και οι ξιλοδούρα συνάδελφοι με την κάλυψη της αστυνομίας, όπως ο τραμπούκος Ιωάννου εναντίον στο μέλος της διοίκησης του Συνδικάτου Σερεβέτα.

Η ΕΣΑΚ οργανώνεται και αυτή για την αντιμετώπιση της στην Γενική Συνέλευση. Όμως η απεργία δεν είναι εύκολο να σπάσει χιπήριζονται ανταλλάγματα γι αυτό. Έτσι οι εργοδότηδες ενόσκις (έναντι σιδηροδρομικών και έωση κατασκευαστών) δίνουν αυτά τα ανταλλάγματα.

Την παραμονή της συνέλευσης, σε δίκια τους γενική συνέλευση αποφασίζουν να υπογράφουν την σύμβαση, αρνούται όμως να υπάρχει μέσα στην σύμβαση το 35ωρο.

Στην Γενική συνέλευση της Τετάρτης η ΕΣΑΚ προτείνει την αναστολή της απεργίας μέχρι τις 28 Γενάρη με το πρόσημα να δοθούν οι 8 μέρες στις εργοδοτικές ενώσεις

την ενότητα των εργατών και ανεβάζει την μαχητικότητα του κλάδου.

Το σταμάτημα της απεργίας θα πλήρωνε την αξιοπρέπεια των εργατών. Το λιμάνι μέσα από αυτή την απεργία για πρώτη φορά σήκωσε ψηλά ενωμένο το κεφάλι. Μόνο με μια μεγάλη νίκη, μόνο δηλαδή με την υπογραφή της σύμβασης θα μπορούσε να μπει με υπηφάνεια στη δουλειά.

Όμως όλα αυτά δεν έχουν καμιά σημασία για την ΕΣΑΚ που με κάθε τρόπο ήθελε την αναστολή για να μπορούσαν οι εργοδότες να

κλήση ελ' αρχής ενάντια στην απεργία που προχωρούσε σ' αυτήν κάτω από την πίεση των εργατών είχε συγκεκριμένα αποτελέσματα και νίκες.

Οι εργοδότες δέχτηκαν να υπογράψουν την σύμβαση και η ΕΣΑΚ αποδείχτηκε πλάται στα μάτια των εργατών σαν τον πιο έσοκλο απεργοπλάστη.

Όμως τα πιο μαχητικά στοιχεία, αυτοί οι αγωνιστές συνάδελφοι που κράτησαν στα χέρια τους αυτόν τον αγώνα πληρώθηκαν. Πληρώθηκε η ταξική τους υπηφάνεια και χιπήθηκε η ταξική ενότητα που κατα-

ΝΑΥΠΗΓΟΞΥΛΟΥΡΓΟΙ

Αναμένη δάδα της απεργίας στη ζώνη

Συνεχίζεται με μεγάλη συμμετοχή και αγωνιστικότητα η απεργία που κηρύξαν οι ναυπηγοξυλουργοί που εργάζονται στην ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Πειραιά. Οι απεργιοί απαιτούν 700 δρχ. καθαρά αύξηση πάνω στο μεροκάματο από 1.1.1988.

Η απεργία αυτή έχει μια τεράστια σημασία για ολόκληρο το κίνημα της Ζώνης. Και αυτό γιατί από μόνη της χιπήσει τον ήπειλο απεργοπλάστη της ΕΣΑΚ στο λιμάνι. Η απεργία αυτή αποτελεί, μια μόνιμη εστία αγώνα που δείχνει το δρόμο σ' όλη τη ζώνη. Μάλιστα αυτή την στιγμή που η ΕΣΑΚ καταφέρει να αναστείλει τον μεγάλο αγώνα των μεταλλεργατών, αυτή η απεργία λειτουργεί σαν την «σπίθα στο κάμφο».

Οι 700 δρχ. αύξηση τώρα, που απαιτούν οι ναυπηγοξυλουργοί δείχνει πως μπορούσαν και οι μεταλλεργάτες να κρατήσουν το ίδιο αιτήμα, όπως είχε προτείνει ο ΕΡΓΑΣ.

Να ενισχυθεί με κάθε τρόπο η απεργία των ναυπηγοξυλουργών. Να εκραστεί απ' όλους τους εργάτες του λιμανιού ενεργητική συμπαράσταση με κάθε τρόπο. Αυτός ο αγώνας πρέπει να νικήσει.

κλείσουν τις δουλειές που είχαν ανοιχτές και οι εφοπλιστές να κάνουν τα ναυλα τους.

Για αυτό παρά τον ότι ακόμα και συνάδελφοι της ΕΣΑΚ μίλησαν ανοιχτά υπέρ της συνέχισης έβαλαν την πρότασή τους σε ψηφοφορία με ανάταση των χεριών.

Στην καταμέτρηση βρέθηκαν 350 χέρια υπέρ της αναστολής και 332 υπέρ της συνέχισης. Οι εργάτες όμως αμφισβήτησαν αυτό το αποτέλεσμα.

Και αυτό γιατί όλοι είδαν πως τα χέρια υπέρ της απεργίας ήταν περισσότερα. Εκείνη τη στιγμή η συνέλευση απειλήθηκε να νιναχθεί

χτήθηκε αυτές τις μέρες. Αυτή είναι η πιο βαθιά ζημιά που έκανε η ΕΣΑΚ. Αν αυτό περσσει θα είναι εύκολο για τους εργοδότες όχι μόνο να μην υπογράψουν το 35ωρο αλλά να πάρουν πίσω και την σύμβαση.

Η ΕΣΑΚ πιεσμένη δεν μπορεί παρά να συνεχίσει την απεργία στις 28 Γενάρη αν δεν υπογραφεί το 35ωρο. Ένας νέος αγώνας θα ξεκινάει και τώρα οι εργάτες θα είναι ακόμα πιο καλά εξοπλισμένοι, με μεγαλύτερη πείρα για τον ρόλο της ΕΣΑΚ.

Ολοκλήρωσε με αυτή την μεγάλη εμπειρία οι εργάτες της Ζώνης πρέπει να προετοιμαστούν για την δεύτερη φάση του αγώνα που μπεινε μπροστά μας. Και πρέπει τούτη τη φορά ακόμα πιο δυνατά να παλαίωμεν για την νίκη.

Γι' αυτό είναι απαραίτητο να ξεκαθαριστεί μέχρι το τέλος ο ρόλος της ΕΣΑΚ.

Πολλοί μεταλλεργάτες λένε ότι ο πρόεδρος του Συνδικάτου Καραγιαννίδικης και ο γραμματέας Νταουντάκης πήραν χρήματα από την εργοδοσία για να πωλήσουν τον αγώνα. Εμείς δεν συμφωνούμε με αυτό. Η ΕΣΑΚ χιπήσε αυτόν τον αγώνα, γιατί ήταν υποχρεωμένη να εφαρμόσει την γραμμή του ψευτο-ΚΚΕ. Και η γραμμή αυτού του κόμματος στο λιμάνι είναι η συμφωνία με τους εργοδότες. Είναι η συμφωνία με τους μικρομεσαίους όπως λέει ενάντια στα υποτιθέμενα μονοπώλια. Ο σοσιαλφασισμός θέλει αυτά τα φρεντικά σαν την κοινωνική του βάση για να τα πωλήσει και αυτά στη συνέχεια όταν έρθει στην εξουσία.

Η ΕΣΑΚ στο λιμάνι σαν κυρία δουλειά δεν έχει να συσπειρώσει τους εργάτες, αλλά να συσπειρώσει τους εργοδότες και να χιπήσει με κάθε τρόπο την ανάπτυξη του ΕΡΓΑΣ.

Γι' αυτό χιπήσε την απεργία, γι' αυτό δεν επιδίωξε την δημοσιότητα της απεργίας με την πραγματική της διάσταση.

Και όταν θιχτηκαν σοβαρά τα συμφέροντα των εργοδοτών, έσπασε την απεργία πληρώνοντας το μετερωτικό απειλείς ακόμα και μέσα στις γραμμές της.

Τον ρόλο της αυτό τον καταλαβαίνουν σήμερα ακόμα πιο πολλοί εργάτες.

Το πλάκο του αγώνα θα είναι ακόμα πιο δυνατό στην επόμενη συγκρούση.

Γ.Σ.Ε.Ε. Προώθηση του μαύρου μετώπου

Δε θα κάνουμε σ' αυτό το φύλλο μια ανάλυση των συνθηκών κάτω από τις οποίες διαμορφώθηκε, ούτε του αντίχτυπου που θα έχει στην εργατική τάξη η ενότητα που πέτυχαν στην ΓΣΕΕ οι εργατοπατέρες της ΕΣΑΚ και της ΠΑΣΚΕ. Αυτό θα γίνει στο επόμενο.

Τώρα απλά θα επισημάνουμε πως είναι μια εξέλιξη που από την πρώτη στιγμή η ενότητα που πέτυχε η ΓΣΕΕ, τον Απρίλη του '86 είχε προβλέψει η ΟΑΚΚΕ. Βέβαια χιπήστηκαν πολλά για να φτάσουμε ως εδώ, και πιο πολύ το δυναμικό πολιτικό και συνδικαλιστικό του ρωσόφιλου μπλοκ.

Χιπήστηκε η καθάρση του Γιαννοπούλου σαν υπουργού εργασίας, η πολιτικοideολογική χρεωκοπία της λεγόμενης «δεξιάς στρώσης» με τη συνέχιση της οικονομικής κρίσης και της πολιτικής της πείνας, η απόπειρα δολοφονίας ενάντια στον Ραυτόπουλο, και η άνοδος του Γεννηματο στο Υπ. Εργασίας.

Οι Παπανόριου - Φλωράκης με το συννομοτικό τους μέτωπο προώθησαν όσο περισσότερο μπορούσαν στη δασμένη φάση τα χιπή του φιλορόσκιου μετώπου στη στρατηγική του για την όθνη απλή αναλογική και τη συγκυβέρνηση ψευτοΚΚΕ - ΠΑΣΟΚ.

Κρίνουμε σκόπιμο, για τους νέους αγωνιστές περισσότερο της Νέας Ανατολής, να δημοσιεύσουμε πάλι μερικά αποσπάσματα της εφημερίδας που πρόβλεπαν τη σημερινή ενότητα στη Γ.Σ.Ε.Ε. σε πείσμα όλων εκείνων που συνειδήτά, είτε από πολιτική μωσιά έβλεπαν να αζυνεται η συγκρούση ΠΑΣΟΚ - ψευτοΚΚΕ.

Πρόκειται για μια ακόμα επαλήθευση της γενικής πολιτικής ανάλυσης της ΟΑΚΚΕ:

Ν. Ανατολή - 12 Απρίλη 1986:

«Η ΕΣΑΚ, ήδη συγκροτηθεί απ' οι το ΑΕΜ - συννομοτικό όργανο - με απλή δηλαδή αντί - ΓΣΕΕ. Με το όργανο αυτό θα συνεχίσει να πιέζει με τις ενότητες 240ρες απεργίες, για την αλλαγή της «δεξιάς στρώσης» που θα την φέρει και πάλι στην ΓΣΕΕ, όπως και πριν».

Ν. Ανατολή 9 Γενάρη 1987: Τίτλος άρθρου: «Το ειλωροσκόκο μπλοκ προ των πύλων της ΓΣΕΕ»

«Είκοι νομίζουμε πως όλα κινούνται προς το ειλωροσκόκο μπλοκ... Η αντιεργατική κλίκα του Ρωσίου που δεν μπορεί να... απεργίες σαν την απεργία στις 15 του Γενάρη και να κάνει κράτησε μόνη της την ΓΣΕΕ. Το πράγμα «ορίμασε» όπως θα είχε και ο Παπανόριου. Η κυριαρχία της ΕΣΑΚ μέσα στη ΓΣΕΕ είναι η «έση» που προπαγανδίζεται σήμερα με κάθε τρόπο από την τεράστια προσηφία του αστικού τύπου».

Ν. Ανατολή Παρασκευή 10 Ιουλίου 1987: Μετά την απόπειρα ενάντια στον Ραυτόπουλο.

«Ο Ραυτόπουλος σαν στόχος της τρομοκρατικής ενέργειας (της 1ης Μην) εξιληρείται και αυτόν τον σκοπό. Ο Ραυτόπουλος αντιτίκτονται στη συγκυβέρνηση με ψευτοΚΚΕ στην κυβέρνηση και στην ηγεμονία του στη ΓΣΕΕ. Αντικειμενικά το χιπήμα του τρομοκρατικού τα στέλεχη αυτής της ομάδας και μειώνει τις αντιστάσεις τους».

Ν. Ανατολή Παρασκευή 2 Οκτωβρίου 1987: μετά τον τελευταίο αποχηματισμό.

«Με τον Γεννηματο στο Υπουργείο Εργασίας, η οικονομική πολιτική του Σημίτη θα χιπήσει την μεγαλύτερη «πυλωμένη» μας, και εύκολα μπορεί να συγκροτηθεί το αντι - Σημιτικό μέτωπο γι' αυτόν και την συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Η τοποθέτηση του Γεννηματο στο Υπουργείο Εργασίας εξιληρεί όμως και έναν άλλο «πυλωμένο στόχο. Την αποκατάσταση της οιασότητας - όπως λένε - στη ΓΣΕΕ. Την πραγματοποίηση της «συνδικαλιστικής ενότητας» που αποτελεί «πραγματική κυβερνητική πύλη».

Ο Γεννηματο θα βάλει το ψευτο - ΚΚΕ στη Γ.Σ.Ε.Ε. χιπήοντας όπως τάσις αντιτίκτονται μέσα στην ΠΑΣΚΕ σε κάτι τέτοιο».

ΝΑ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΣΤΟΥΣ ΚΑΘΗΓΗΤΕΣ ΣΤΙΣ 3 ΜΑΗ

Δημοσιεύουμε παρακάτω την προκήρυξη που μίρσαν οι σύντροφοί μας καθηγητές μπροστά στη νέα διαιολική τριήμερη που ετοιμάζει στα σχολεία η ΟΑΜΕ:

«ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ ΑΠΟ ΤΙΣ 3 ΜΑΗ ΜΕ ΑΠΗ-ΜΑ ΛΥΣΗΣΕΙΣ. ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΔΙΑΣΠΑΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΛΥΤΙΚΕΣ ΖΗΜΙΕΡΕΣ.

Συνάδελφοι,

Ένα μόνο μετά την τελευταία αποχημένη απεργία μας καλύτερα να συμμετέχουμε σε μια καινούρια. Όμως με το περσάμα του χιπήμα ξεκαθαρίστηκαν όραμένα συνδικαλιστικά ζητήματα.

α) Το ποσοστό συμμετοχής στη τελευταία απεργία ήταν το μικρότερο από την αρχή της σχολικής χρονιάς.

β) Ο τεχνητός διαχωρισμός των σε να βέβαιος απεργιών και απεργοπλάστης έχει οξιάσει βαθιά το σκάλιο των συνάδελφων και έχει διασπασεί το συνδικαλιστικό κίνημα σε δύο, ταλαιώπιτο, κομμάτια. Χαρακτηριστικό είναι ότι πολλοί από αυτούς που απηργήσαν ήταν οργανωμένοι με τη συνδικαλιστική ηγεσία και δεν ήθελαν να πάρουν μέρος σ' αυτό το ψάσκο αλλά απηργήσαν μόνον από την ψυχολογική πίεση που τους ασκήθηκε, για να μη τ' οι, κολήσονται με τη ρετινία των απεργοπλάστη.

Το ζήτημα έχει ως εξής: Σε μια πραγματικό ταξική απεργία, σύμφωνα με τους που δεν απηργεί είναι απεργοπλάστη. Όταν όμως δεν απεργία το 50% των εργατομαζών ενός κλάδου δεν μπορούμε να μιλάμε για απεργοπλάστη. Εδώ πρόκειται για ένα άλλο ψάκο-όργανο. Πρόκειται για το ότι η απόφαση για απεργία δεν παίρνεται σε αντιπροσωπευτικό όργανο των εργαζομένων. Που σημαίνει ότι η σημερινή ηγεσία της ΟΑΜΕ έχει χάσει σε μεγάλο βαθμό την εμπιστοσύνη της βάσης στην οποία στηρίζεται, αλλά και τα Δ.Σ. των ΟΑΜΕ έχουν χάσει την αντιπροσωπευτικότητά τους. Και τούτο: α) Γιατί δεν λειτουργεί η δημοκρατία στις ΟΑΜΕ και η Γ.Σ.Ε.Ε. β) Γιατί έχουν πείσει και απομακρύνονται οι Γ.Σ. και β) Γιατί τα αιτήματα οι μορφές πάλης (48ωρο, 3ήμερο, κ.λπ.) και οι στόχοι είναι καθυμένα, καθώς αποκουσαν στους κρυφούς πολιτικούς στόχους της ηγεμονικής στον κλάδο μας παράταξης της Δ.Ε.Ε. γ) Έτσι λοι-

ΚΑΘΑΡΙΣΤΕΣ

Μπροστά σ' αγώνα

Μπροστά στο ξεκίνημα απεργιακού αγώνα βρίσκονται οι αμφοβλι-στές - καθαριστές που δουλεύουν στην Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη του Πειραιά. Ο κλάδος αυτός είναι από τους πιο καταπιεσμένους και αδικημένους στη Ζώνη, με τις πιο θλιβές συνθήκες δουλειάς, το πιο μεγάλο ω-ρράριο και το μικρότερο μεροκάματο.

Τώρα το σωματείο των αμφοβλιωτών έχει βάλει σαν στόχο την κατά-χρηση πραγματικής αύξησης 800 δρχ. καθαρά πάνω σ' όλα τα μεροκάμα-τα. Έτσι λοιπόν και οι αμφοβλιωτές - καθαριστές ενωμένοι με όλους τους εργαζομένους της Ζώνης μπαίνουν στον αγώνα για μια καλύτερη μοίρα των εργατών σ' όλα το λιμάνι.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΠΕΡΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Η απεργία σταμάτησε. Όχι όμως χωρίς απώλειες για τους εργο-δότες και την ΕΣΑΚ. 10 μέρες πραγματικής απεργίας με μια διοι-

ΠΩΣ ΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΩΡΑΡΙΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ

Βρίσκεται σε εξέλιξη αυτές τις μέρες η «μάχη του ωραρίου των καταστημάτων».

Από κοινωνική άποψη έχουμε να κάνουμε με μια σύγκρουση ανάμεσα στην μεγάλη αστική τάξη από τη μία και τη μικρή αστική και τη μικροαστική τάξη από την άλλη.

Στο επίκεντρο αυτής της σύγκρουσης βρίσκεται το ζήτημα της παραπέρα

αποδόμησης του ωραρίου λειτουργίας των μαγαζιών από το ωραίο των εργαζομένων σ' αυτά.

Τα μεγάλα μαγαζιά, ιδιαίτερα τα σούπερ μάρκετ, θέλουν αυτή την αποδόμηση, ενώ τα μικρά δεν την θέλουν.

Η απόφαση της κυβέρνησης καθορίζει το νέο ωράριο των μαγαζιών σε 50 ώρες τη βδομάδα, ενώ το ωράριο των υπαλλήλων μένει στις 40 ώρες, όμως

γίνεται συνεχώς τη βδομάδα με την ταυτόχρονη απόδοση σ' αυτούς ενός διαιρημένου 20 λεπτών την ημέρα.

Σήμερα επικρατεί με νόμο τον 1971 το εξής καθεστώς: Λειτουργία για όλα τα μαγαζιά πλην εκείνων των τροφίμων, 45 ώρες, μαγαζιά τροφίμων 48 ώρες, ωραίο υπαλλήλων 40 ώρες αλλά όχι συνεχώς (διακεκομμένο Τρίτη Πέμπτη Σάββατο).

ΠΩΣ ΕΠΙΔΡΑΕΙ Η ΠΑΡΑΤΑΣΗ ΤΟΥ ΩΡΑΡΙΟΥ ΣΤΑ ΜΑΓΑΖΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥ ΟΓΚΟΥ

Ας εξετάσουμε με πιο τρόπο επιδράει μια τέτοια αλλαγή στα μεγάλα και πως επιδράει στα μικρά και μεσαία μαγαζιά.

Από μια πρώτη ματιά, αν δεν ξέρουμε τις αντιδράσεις των ενδιαφερομένων, φαίνεται ότι κανένα δεν συμφέρει μια αύξηση των ωρών λειτουργίας των μαγαζιών, ούτε δηλαδή τα μεγάλα, ούτε τα μικρά μαγαζιά.

Αν υποθέσουμε ότι οι αγοραστές των ειδών λιανικής πώλησης ανεξάρτητα από το αν είναι αστοί, μικροαστοί, ή μεσοαστοί εργάτες τη στιγμή της αλλαγής του ωραρίου έχουν μια δοσμένη αγοραστική ικανότητα, είναι βέβαιο ότι αυτή την ικανότητα δεν πρόκειται να την αυξήσουν με την παράταση της λειτουργίας των μαγαζιών.

Το απόδομα που είναι προορισμένο για την ατομική κατανάλωση, τόσο της αστικής τάξης και των προλεταρίων δεν επηρεάζεται από τα έσοδα της λειτουργίας των μαγαζιών λιανικής πώλησης. (Σημείωση: Η καθαυτό λιανική πώληση, δηλ. η πώληση ειδών ατομικής κατανάλωσης και όχι η πώληση μέσων παραγωγής είναι αυτή που μας απασχολεί μ' αυτό το ωράριο. Πραγματικά τα μαγαζιά που πουλάνε μηχανήματα και άλλα μέσα παραγωγής αποτελούν ένα αλλόλο ποσοστό στο σύνολο των μαγαζιών λιανικής πώλησης. Άλλωστε η λειτουργία τους είναι διαφορετικού χαρακτήρα).

Αν κάποιος δεν αγοράσει ένα αγαθό τη μια μέρα, θα το αγοράσει την άλλη η το πολύ, αν αγοράσει κάποιο άλλο, όμως η ανάλογη ανάμειξη σ' αυτό το τμήμα του εισοδήματός του αγοράστών που αγοράζουν προορίζει για την ατομική κατανάλωση και σ' αυτό το τμήμα του εισοδήματός του που προορίζει για επένδυση, αλλά δε θ' αλλάξει από το γεγονός ότι τα μαγαζιά θα είναι λιγότερο ή περισσότερο χρόνο ανοιχτά.

Από λοιπόν ένας ορισμένος όγκος αγαθών πρόκειται να αγοραστεί σε ένα δοσμένο χρονικό διάστημα σε όλη τη χώρα είναι φανερό ότι η παράταση της λειτουργίας των μαγαζιών, παράλληλα, σε όλο το ευρος της αγοράς, το μόνο που θα κάνει θα είναι να αυξήσει τα λειτουργικά έξοδα όλων των μαγαζιών σαν σύνολο.

Αυτό φαίνεται από μια πρώτη άποψη, γιατί αν προσέχουμε από πιο κοντά τα πράγματα θα δούμε ότι στην περίπτωση της παράτασης του ωραρίου λειτουργίας των μαγαζιών ενός συνολικού όγκος των αγορών θα μείνει σταθερός θα αυξηθεί το ποσοστό των αγορών που θα πραγματοποιούνται στα μεγάλα μαγαζιά. Θα έχουμε δηλαδή μια απόλυτη αύξηση των αγορών στα μεγάλα μαγαζιά και μια απόλυτη μείωση τους στα μικρά. Αυτό ανεξάρτητα από την αποδόμηση ή όχι του ωραρίου. Αν δηλαδή η αστική τάξη καταφέρει να επιμηκύνει το χρόνο εργασίας των εμπορευμάτων τους 50 ώρες τη βδομάδα και να τον ταυτίσει με το χρόνο λειτουργίας των μαγαζιών καθλώνοντας ταυτόχρονα τους μισθούς, τότε πάλι θα ήταν εννοημένα τα μεγάλα μαγαζιά. Δεν είναι δηλαδή τόσο η αποδόμηση όσο η παράταση της λειτουργίας των μαγαζιών που επ' αυτή τα μεγάλα μαγαζιά.

Η αιτία γ' αυτό βρίσκεται στο γεγονός ότι τα μεγάλα μαγαζιά έχουν ευνοϊκότερους όρους αγοράς, δηλαδή προτιμωμένα χαμηλότερες τιμές και καλύτερη μεγαλύτερη συγκέντρωση μιας μεγάλης ποικιλίας εμπορευμάτων. Τα μεγάλα μαγαζιά δεν είναι τίποτα άλλο από τη συγκέντρωση του λιανικού εμπορίου στον ίδιο στο βαθμό, που σημαίνει αύξηση των περιστροφών, τον εμπορικό κεφάλαιο, ελαχιστοποίηση των γενικών εξόδων (νοίκια, λογιστικές εργασίες, εργασίες αποθήκευσης, ταξινόμησης κ.λπ.), χονδρικές αγορές από τη βιομηχανία που φτάνουν μέχρι την ταξίση για μερικά προϊόντα του βιομηχανικού και εμπορικού κεφαλαίου, (π.χ. συσκευασία τροφίμων από μια αλυσίδα σούπερ - μάρκετ).

Ετσι κι αλλιώς ένας τέτοιος συνταγματικός αργά, αλλά σταθερά, συντρίβει το μικρό λιανικό εμπόριο. Η αύξηση των ωρών λειτουργίας δεν κάνει τίποτα άλλο από το να επιταχύνει αυτή την αναπόφευκτη εξέλιξη μέσα στη συνθήκες του καπιταλισμού. Το απελευθερωμένο ωράριο λειτουργίας των μαγαζιών απελευθερώνει στο μέγιστο βαθμό

το όρομο των καταναλωτών προς τα μεγάλα μαγαζιά γιατί κάνει ευκολότερη κίνηση των καταναλωτών σε μεγαλύτερες αποστάσεις και για περισσότερο χρόνο μέσα στην πόλη. Δημιουργεί για τον συνολικό όρομο πρόσβαση γενικότερα στα μαγαζιά οπότε αντικειμενικά και αυτόματα ωφελεί εκείνα που διαθέτουν τους πιο καλούς όρους για τον αγοραστή. Μπορεί με λίγα λόγια ο καταναλωτής να διαλέξει ανάμεσα σε ένα μεγάλο ετήσιο ωραίο για να κάνει τις αγορές του έτσι ώστε να έχει το μεγαλύτερο οικονομικό όφελος.

Αν λοιπόν μόνον της η παράταση των ωρών λειτουργίας των μαγαζιών έχει τέτοια καταστροφικά αποτελέσματα για το μικρό και μεσαίο λιανικό εμπόριο, μπορεί εύκολα κανείς ν' αντιληφθεί πως αυτά επιταχύνονται από το γεγονός της αποδόμησης, δηλαδή από το γεγονός ότι οι ώρες λειτουργίας των μαγαζιών είναι περισσότερες από τις ώρες δουλειάς των εμπορευματούχων.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟΔΟΣΜΕΥΣΗΣ ΠΑΝΩ ΣΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΓΑΖΙΑ

Τώρα τα μικρά και μεσαία μαγαζιά, ενώ θα έχουν σχετικά μικρότερο όρομο πωλησών (τίμρο) εξ αιτίας της μετατόπισης αυτού του όγκου προς τα μεγάλα μαγαζιά, θα είναι υποχρεωμένα να προσλάβουν πρόσθετους εμπορευματούχους για να διατηρήσουν στα προηγούμενα επίπεδα λειτουργικότητας τα μαγαζιά τους.

Αντίστοιχα ακριβώς, τα μεγάλα μαγαζιά θα προσλάβουν επιπλέον προσωπικό μόνο για να ανταποκριθούν στην αυξημένη εμπορική τους κίνηση. Σε πολλές περιπτώσεις τα μεγάλα μαγαζιά θα είναι σε θέση να ανταποκριθούν στην παράταση του ωραρίου λειτουργίας, δίχως να προσλάβουν νέο προσωπικό αλλά διατάσσοντας με άλλο τρόπο το προσωπικό που διαθέτουν πριν της επιβολής των νέων ρυθμίσεων ή με άλλα λόγια να είναι ανάλογο ποσοστικά προς την επιμήκυνση του ωραρίου λειτουργίας. Σ' αυτά τα μαγαζιά το όφελος θα είναι διπλό γιατί η αύξηση του τίμρου τους θα συνοδεύεται από μια αύξηση και του ποσοστού του κέρδους, στο βαθμό που ένα μεγάλο ποσοστό από τα γενικά τους έξοδα θα μείνουν αμετάβλητα (Λογιστικά, αποθήκη, νοίκια κ.λπ.).

Να λοιπόν πως σ' αυτό το ζήτημα του ωραρίου στέκεται αντιμέτωπο το μεγάλο εμπορικό κεφάλαιο με το μικρό και μεσαίο. Όμως δε στέκεται μόνο το μεγάλο εμπορικό, αλλά και η βιομηχανική αστική τάξη ενάντια στο μικρό και μεσαίο εμπορικό κεφάλαιο.

ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΤΟΥ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΤΑΣΗ ΤΟΥ ΩΡΑΡΙΟΥ

Δεν είναι της ώρας μια δεξοδωτική ανάληψη του σχηματισμού του εμπορικού κέρδους στον καπιταλισμό. Πρόκειται αλλιώς για ένα λεπτό και περιττό ζήτημα που εκθέτει διεξοδικά ο Μαρξ στον τρίτο τόμο του κεφαλαίου. Εδώ αλλά θα αναφερουμε ένα συμπέρασμα της έρευνας αυτού του μεγάλου κλασικού που διατηρεί ακόμα σήμερα την αξία του, στο ζήτημα της σχέσης του βιομηχανικού με το Εμπορικό κεφάλαιο.

Επιμένοντας, το εμπορικό κεφάλαιο δεν δημιουργεί ούτε αξία, ούτε υπεραξία, δηλαδή δεν τη δημιουργεί άμεσα. Στο βαθμό που συμβάλλει στη συντόμηση του χρόνου κυκλοφορίας, μπορεί να βοηθήσει άμεσα στην αύξηση της υπεραξίας που παράγει ο βιομηχανικός κεφαλαιούχος. Το Εμπορικό κεφάλαιο στο βαθμό που βοηθάει στην επέκταση της αγοράς και συντελεί στον καταμερισμό της εργασίας, ανάμεσα στα κεφάλαια, κάνει επομένως το κεφάλαιο ικανό να εργασθεί σε μεγαλύτερο κλίμακα, η λειτουργία του προωθεί την παραγωγικότητα του βιομηχανικού κεφαλαίου και τη συντομότητα του. Στο βαθμό που συντονίζει το χρόνο κυκλοφορίας αυξάνει τη σχέση της υπεραξίας προς το προκαταβλημένο κεφάλαιο, δηλαδή το ποσοστό του κέρδους. Στο βαθμό που μείνει το μέρος του κεφαλαίου που βρίσκεται διαρκώς στη σφαίρα της κυκλοφορίας. Στον ίδιο βαθμό

«Ώρα για το μέρος, τα κεφάλαια που χρησιμοποιούνται άμεσα στην παραγωγή» (Τόμος 3ος τέρμας Κεφαλαίου, 16 στα το εμπορευματούχων κεφάλαιο).

ΤΟ ΩΡΑΡΙΟ ΣΧΕΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΣΥΣΧΕΤΙΣΜΟΥΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΑΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΤΗ ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Ετσι λοιπόν το σύνολο της αστικής τάξης στέκεται ενάντια στο μικρό και μεσαίο εμπορικό κεφάλαιο στο ζήτημα του ωραρίου λειτουργίας των μαγαζιών. Το σημερινό ωράριο λειτουργίας των μαγαζιών στην Ελλάδα είναι ένα από τα πιο μικρά σε καπιταλιστικές χώρες. Οποιοσδήποτε κεραυνός ανέμους από 50 ώρες τις 70 ώρες (Ηαπονοία). Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι το διάφορο τμήματα της αστικής τάξης που ζουν μέχρι τώρα στην εξουσία, δεν τόλμησαν να τα βάλουν με τέτοια εκτεταμένα τμήματα της μικροαστικής και μικρής αστικής τάξης, όπως αυτά που κατέχουν τώρα με δεκάδες και εκατοντάδες χιλιάδες μαγαζιά το ισόγειο των οικοδομών όλων των πόλεων της χώρας μας.

Η μερική αποδόμηση που επέβαλε η χώρα το '71 στάθηκε βλαπτική, πρώτον επειδή επιβλήθηκε ακριβώς από μια εξωτερική κυβέρνηση της αστικής τάξης και δεύτερον επειδή αυτή η αποδόμηση ήταν τόσο μικρή ώστε τουλάχιστον στο σκόλο της πρόσθετης αποσχολήσεως, προσώπων κ.λπ. για εξοδωτέρω με μια μικρή αύξηση της αμοιβής μέσω της άτυπης περιορισμένης δουλειάς των υπαλλήλων ή με το ότι οι υπάλληλοι άρχισαν λίγο πιο αργά τη δουλειά τους το πρωί από ότι το ασπεντικό. Ταυτόχρονα μιας και τα μαγαζιά ανοίγουν με το ισόγειο ωραίο που κυμαίνεται (στις 8.30) σε σχέση με την πραγματική κίνηση της αγοράς, η παράταση της λειτουργίας τους που επιβλήθηκε το '71 δεν είχε ποτέ μεγάλη επίδραση στο ουσιαστικό ζήτημα της σχέσης του εργαζομένου με το μικρό μαγαζιά.

Τώρα η παράταση της λειτουργίας, αν και αφορά μόνο 5 ώρες τη βδομάδα (από τις 45 στις 50) συνοδεύεται και από την μετατόπιση στο χρόνο αυτής της λειτουργίας. Να που είναι το ωράριο που ετοιμάζει η κυβέρνηση με τη συμφωνία γίνονται με το μεγάλο εμπορικό κεφάλαιο (ΣΕΛΠΕ - ΣΕΣΜΕ). Διευτέρα 1-7 μ.μ. Σάββατο 9 - 3,3 μ.μ. και τις υπόλοιπες μέρες 9.30 έως 7 μ.μ.

Πρόκειται έτσι από για μια ποσοτική, αλλά για μια ποιοτική διαφορά. Τώρα ο κορμός του ωραρίου έχει μετατοπισθεί προς τον κορμό των ωρών της πραγματικής δυνατότητας για αγορές του πλατιού καταναλωτικού κοινού.

Δεν είναι καθόλου εύχαλο που οι εκπρόσωποι των μικρών και μεσίων εμπόρων (ΓΣΕΒΕ) κάνουν την εξής πρόταση. Διευτέρα 2 - 8 μ.μ. Σάββατο 8 - 2.30 μ.μ. Παρασκευή 8 - 1 και 5 - 8. Τις υπόλοιπες μέρες 8 - 4 μ.μ. Μ' αυτή την τελευταία πρόταση περιχαιρώνει οι μικρομεσαίοι δύο πράγματα.

Πρώτον. Τα φερετάκια θα μπορούσαν να ανοίγουν στις 8 π.μ. και οι υπάλληλοι να έρχονται στις 9 π.μ. έτσι ώστε η αποδόμηση να επιβραδύνει μόνο το ασπεντικό καθώς αυτό θα βρίσκεται μόνο το στο μαγαζιά την ώρα που η αγορά θα είναι νεκρή.

Δεύτερο. Οι μισθωτοί που στην πλειοψηφία τους σχολάζει μετά τις 3 το

μσημέρι θα δυσκολεύονται ακόμα περισσότερο από πριν να έχουν εύκολη πρόσβαση στην αγορά (όπως είπαμε πριν η εύκολη πρόσβαση είναι το πιο σημαντικό). Όμως είναι ακριβώς η μεγάλη μάζα των μισθωτών που αποτελεί την βασική πελατεια των μεγαλοκαταστημάτων αντίθετα από την αστική τάξη που λίγο κοιτάζει για τις χαμηλές τιμές και πολύ περισσότερο για τα ετήσια εισοδήματα και όφελος «καλύτερη προσωπικότητα» που γλιτώνει τις ακριβές υποτιμίες μικρού και μεσαίου μεγέθους.

ΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ

Ενώ λοιπόν έτσι είναι διαμορφωμένα τα δύο βασικά στρατόπεδα της μάχης του ωραρίου, η αστική τάξη από τη μια η μικροαστική από την άλλη, τα πολιτικά στρατόπεδα έχουν την ισοτιμότητά τους.

Από πολιτική άποψη η αντίθεση γίνεται, αντίθεση ΠΑΣΟΚ, Ν.Δ. (από κοντά ΚΟΔΗΣΟ, ΕΑΡ - ΚΚΕ) δηλαδή το σύνολο της ελληνικής αστικής τάξης από τη μια μεριά, και ψευτοΚΚΕ από την άλλη. Οι βέβαια σαν κόμμα της μικροαστικής τάξης, αλλά σαν κόμμα του σοσιαλιστικού κινήματος.

Το ψευτοΚΚΕ προσπαθεί να αξιοποιήσει την αντίθεση της εμπορικής, μικροαστικής και μικρής, αστικής τάξης στα νέα μέτρα και να πάρει την πολιτική ηγεμονία πάνω σ' αυτήν. Αιτηρή την ηγεμονία μοιραζόνταν μέχρι τη ώρα η ΝΔ και η ΚΚΕ. Εξομολογείται, κριτικάροντας το 12ο του συνέδριο, ότι αυτό το κόμμα επιδόθηκε σήμερα πάλι στην ίδια προεκτατιστική από τη μια ταμπακή της αστικής τάξης, ιδιαίτερα την ακαθάρτη κρατική γραφειοκρατία, και από την άλλη να βρει ευρύτερη κοινωνική βάση στην μικρή αστική και τη μικροαστική τάξη.

Το ψευτοΚΚΕ δεν ήθελε την ανάπτυξη της ελληνικής αστικής τάξης και του ελληνικού καπιταλισμού. Αυτό όχι επειδή δεν είναι αστικό κόμμα, αλλά επειδή είναι κόμμα της ρωσικής σοσιαλιστικής ηγεμονίας. Εξομολογείται, κριτικάροντας το 12ο του συνέδριο, ότι αυτό το κόμμα επιδόθηκε σήμερα πάλι στην ίδια προεκτατιστική από τη μια ταμπακή της αστικής τάξης, ιδιαίτερα την ακαθάρτη κρατική γραφειοκρατία, και από την άλλη να βρει ευρύτερη κοινωνική βάση στην μικρή αστική και τη μικροαστική τάξη.

Θέλει έτσι να πετύχει ένα διπλό στόχο και να χηλεύσει την ελληνική αστική τάξη και να κερδίσει την εργατική και την μικροαστική τάξη.

Όμως την εργατική και την μικροαστική τάξη θέλει να τις κερδίσει υποδεικνύοντας τους πόθους της μικροαστικής τάξης. Δεν προτείνει στην μικροαστική τάξη το εργατικό πρόγραμμα, αλλά προτείνει τις μικροαστικές οποιότητες σαν πρόγραμμα στην εργατική τάξη.

Και οι υποτίμεις της μικροαστικής τάξης είναι αντιδραστικές. Το ψευτοΚΚΕ δηλαδή δεν είναι αντιδραστικό κόμμα μόνο σαν κόμμα της ρωσικής αστικής τάξης νέου τύπου, αλλά και σαν κόμμα που χηλεύει τον καπιταλισμό από την αντιδραστική πλευρά της μικροαστικής τάξης, από τα δεξιά. Ετσι διαφεύγει την μικροαστική τάξη και το χηρσοκομματοποιεί την εργατική τάξη σε όλη της.

Αυτό κάνει με τις θέσεις που προωθεί για το ωράριο μέσα από την ΓΣΕΒΕ (τοξες απαγγελλομωβιολογία) που ελέγχει. Αυτό βρίσκεται πίσω από την πρόταση για το ωράριο που προαναφέρμα-

ΟΧΙ ΣΤΗ ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΜΙΚΡΕΜΠΟΡΑ ΣΑΝ ΠΡΟΣΩΠΟ

Είπαμε πριν ότι η επιμήκυνση του ωραρίου θα επιταχύνει την καταστροφή του μικροεμπορίου. Είπαμε ότι υπάρχει μια κίνηση έτσι κι αλλιώς, αναγκαστική στον καπιταλισμό που συντρίβει το μικροεμπόριο και που κανείς δεν μπορεί να σταματήσει.

Εμείς λέμε το εξής. Η ανάπτυξη του εμπορίου μεγάλης κλίμακας (α' τάξης) και συντρίβει το μικροεμπόριο σαν πρόσωπο είναι πολύ κακό πράγμα. Αυτή είναι η διαφορά μας τόσο με το ΠΑΣΟΚ και την Ν.Δ., όσο και με το ψευτοΚΚΕ, τόσο με την ελληνική αστική τάξη, όσο και με το πραχτορείο της ρωσικής αστικής και την ελληνική μικροαστική τάξη.

Τα μέτρα για το ωράριο είναι κακό επειδή δυνάμυνται το μεγάλο εμπόριο δίχως να δίνουν διέξοδο στον μικροεμπόριο σαν πρόσωπο. Επειδή τον συντρίβουν. Το προεκτατιστικό θα υποθεθεί τα μέτρα για το ωράριο μόνο αν υποθεθείται η δικιά του πρόταση για το μικροεμπόριο, που δεν είναι η διατήρηση του αλλά η μετατόπιση του σε μεγάλο συνεταιριστικό εμπόριο.

Λέμε δηλαδή δεχόμενοι την απελευθέρωση του ωραρίου μόνο με τον όρο να έχουν προηγουμένως εξασφαλιστεί μια σειρά από ουσιαστικές, πρακτικές διακυβερνητικές (παιδαγωγικές, κτηνιατρικές, φορολογικές) που να δίνουν τη δυνατότητα στους μικρούς και μεσαίους εμπόρους να ενσωματωθούν σε μεγάλες συνεταιριστικές μονάδες.

Να τους τοποθετούν ο Εγγλέζος στο ίδιο έργο του αναφορικά με τον τρόπο με τον οποίο έπρεπε να αντιμετωπισθεί η μικρή αγροτιά. (Το βασικό ζήτημα σ' όλα αυτά είναι και παραμένει, να δόσουμε στους αγρότες να καταλάβουν ότι μπορούμε να ελεγχουμε και να διατηρήσουμε τη ιδιοκτησία τους, στη σπιτι τους και στη τη τους, μόνο με τη μετατόπιση της σε συνεταιριστική ιδιοκτησία και παραγωγή. Και ίδια - ίσα το ατομικό οικοκυρικό που καθορίζεται από την ατομική ιδιοκτησία είναι που επηρεάζει τους αγρότες στον ασπεντικό. Έτσι έχουν τα πράγματα. Εμείς όμως εργαζόμαστε και προετοιμάμε στους αγρότες τη δυνατότητα να ιδιοκτήσουν οι ίδιοι τη μεγάλη παραγωγή όχι να ελεγχούν τον κεφαλαίοκατοχό αλλά να δικά τους κινούν οργανισμούς).

Με δηλαδή όχι στο νέο ωράριο όσο η αστική τάξη δεν παίρνει μέτρα σε τέτοια κατεύθυνση, ούτε καν το στοιχειώδες μέτρο της προετοιμότητας για την επιβολή ενός τέτοιου μέτρου 1 - 2 χρόνια πριν πραγματοποιηθεί (όσο να μπορούμε αυτοί που θέλουμε να προετοιμαστούμε στο στοιχειώδη για μια τέτοια μετάβαση).

Ταυτόχρονα εδώ πρέπει να ξεσκεπασουμε και την προσπάθεια της αστικής τάξης, να προστατισθεί το εμπορευματούχων κεφάλαιο, ιδιαίτερα το κομμάτι εκείνο των εμπορευματούχων που δουλεύει στα μεγάλα μαγαζιά.

Ακριβώς για να εξασφαλίσει αυτή τη συμμαχία της αστικής τάξης ενάντια στη μικρή αστική και την μικροαστική τάξη ο Γεννηματάς παραχώρησε το 20 λεπτό διάλειμα και το συνεχές στους εμπορευματούχους πωλητές, το έδαφος κάτω από τα πόδια του Φλωρεντίου. Αυτός τότε βγήκε να δημαγωγήσει λέγοντας ότι η εμπορευματούχων κεφάλαια θα δουλεύουν τώρα περισσότερες ώρες κάτω από την πίεση των αφεντικών τους προκειμένου να ανταποκριθούν στο νέο ωράριο των μαγαζιών.

Αυτός είναι κατά τα τη γνώμη μας ο τρόπος με τον οποίον πρέπει να στέκοι να οι κομμουνιστές απέναντι σ' ένα τέτοιο ζήτημα, όπως το ωράριο, σε αντιπαράθεση τόσο με την κλασική αστική τάξη όσο και με τον σοσιαλφασισμό που δημαγωγεί, προσπαθώντας να επιπαιρέσει τους μικροαστικούς.

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ «ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

ΟΙ ΤΑΞΙΤΖΗΔΕΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΗ ΒΑΝΑΥΣΗ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΔΙΕΞΟΔΗ ΚΑΙ ΥΠΟΧΩΡΗΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ

Στις 11/1/88 οι αυτοκινητάρχες ταξί του ΣΑΤΑ συγκέντρωθηκαν στο «ΠΕΡΟΚΕ» για να παραβρεθούν σε ΓΣ του Συνδικάτου, όπου, εννοείται, θα προσπαθούσαν να βρουν τρόπους να αντιμετωπίσουν τη θύελλα που πρόσφατα ξέσπασε πάνω στο κλάδο.

Αντί για ΓΣ, όμως οι ταξίτζηδες βρέθηκαν σε απεργιακή συγκέντρωση.

Η διάφορα ανάμεσα στα δύο είναι ότι στις απεργιακές συγκεντρώσεις η βάση δεν παίρνει το λόγο, ούτε αποφασίζει. Ακούει τις αποφάσεις του ΔΣ, ακούει τις τοποθετήσεις της μειοψηφίας στο Δ.Σ και εκτελεί αυτές τις αποφάσεις.

Είναι γεγονός ότι αυτή η συγκέντρωση ήταν η μαζικότερη απ' όσες έχουν κάνει από τις 15 Δεκεμβρίου οι ταξίτζηδες. Μια συγκέντρωση που εξελέχθη σε διάδηλωση υπό βροχή στους δρόμους της Αθήνας και πορεία στο υπουργείο Μεταφορών- Επικοινωνιών. Συγχρόνως οι ταξίτζηδες αποκλείσα-

νε τους δρόμους Μητροπόλεως και Φιλαλεων.

Επιτροπή του ΣΑΤΑ συναντήθηκε με τον Μπαντουβά, του έδωσε το ψήφισμα της συγκέντρωσης και εξέθεσε τα προβλήματα του κλάδου. Ο υπουργός είπε ότι δέχεται την καλύτερη συζήτηση, αλλά οι ταξίτζηδες πρέπει να κάνουν θεσπίσει για την υγεία των Αθηναίων. Παράλληλα τόνισε ότι η θέση της Κυβέρνησης για την εφαρμογή του μέτρου μονά - ζυγά στα ταξί, είναι αποτοχώρητη.

Στη συνέχεια συγκροτήθηκε πορεία με λιγότερο κόσμο αυτή τη φορά προς το υπουργείο Προεδρίας, για να δουν τον Κουτσόγιωργα. Το αποτέλεσμα όμως ήταν το ίδιο.

Η 24ωρη απεργία της 11/1/88 ήταν πανελλαδική. Τα ταξί των μεγάλων πόλεων της επαρχίας απεργήσανε σε ένδειξη συμπαράστασης προς τους συναδέλφους τους της Αθήνας. Είναι χαρακτηριστικό ότι στη Θεσσαλονίκη δε κινήθηκε κανένα ταξί.

Επομένως κι οι ταξίτζηδες πρέπει να κάνουν πολιτική. Πρώτα απ' όλα αν δε θέλουν να ξεκοπούν τελείως απ' το λαό. Ήδη είναι ξεκομμένοι εξ αιτίας του χαμηλού κομιστρού κι είναι θλιβερό να έρχονται σε σύγκρουση με το λαό.

Κατά δεύτερο, ενώ θα αποκάλυπταν, όσο μπορούσαν, τη δημιουργία του μονά - ζυγά, θα πρέπει να πουν χωρίς να γίνονται διδάχτορες της χημείας:

— Κύριοι αν θέλετε μονά - ζυγά - ΝΑ ΠΑΗΡΩΣΕΤΕ.

— Κύριοι αν δεν θέλετε τη πετρελαιοκίνηση - ΝΑ ΠΑΗΡΩΣΕΤΕ.

Που σημαίνει:

α) Αύξηση στο κόμιστρο.

β) Δωρεάν επιδότηση για αντικατάσταση των κινητήρων.

Αυτό είναι το κεντρικό αίτημα.

Αύξηση στο κόμιστρο έτσι όπως διαμορφώνεται στις νέες συνθήκες. Νέα ώθηση στο παλιό καλό αίτημα.

Έτσι ξεσκαπάζεται η κυβέρνηση που έδωσε μόνο 4 δρχ. το χιμ.

Αντίθετα το ΣΑΤΑ δεν ξεκινάει από τη θέση το ΤΑΞΙ ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΗΡΩΣΕΙ ΤΟ ΚΟΣΤΟΣ ΑΥΤΩΝ ΤΩΝ ΜΕΤΡΩΝ.

Ενώ είναι δύσκολο για τους ταξίτζηδες να υπερασπιστούν μπροστά στο λαό τη θέση ότι ταξί δεν παίρνει σημαντικά, είναι δυνατόν να υπερασπιστούν το δικαίωμα να επιβιώσουν (αύξηση).

Αυτό είναι εκείνο που κριβεί η διοίκηση κι όλες οι παρατάξεις του ΣΑΤΑ.

Είναι τόσο σπουδαίο πράγμα η αύξηση, που βγήκανε και τη χτυπήσανε με χίλιους διά τρόπους.

Περισσότερο τη χτυπήσαν οι όθην «φίλοι του λαού», που ζητάνε «σπινό ταξί για το λαό».

Το χαμηλό μεροκάματο του εργαζόμενου, δεν πρέπει να γίνει άλλοθι για το χαμηλόμιστο μεροκάματο του ταξίτζη. Αντίθετα ο αγώνας για την αύξηση στο κόμιστρο είναι μέρος του αγώνα του εργαζόμενου λαού για αύξηση στο μεροκάματο.

Είναι μέρος της πάλης του λαού για το σπάσιμο της πολιτικής της πεινας.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΗΜΕΡΑ

Η γραμμή της απεργίας στον δακτύλιο εγκαταλείφθηκε στο τέλος της προηγούμενης βδομάδας, πριν δηλ. εφαρμοστεί, όταν η Ομοσπονδία αποφάσισε 48ωρη πανελλαδική απεργία για την ερχόμενη Δευτέρα - Τρίτη.

Το χαρακτηριστικό αυτής της 48ωρης είναι ότι οι ταξίτζηδες της Αθήνας απεργούν για συμπαράσταση προς τους συναδέλφους τους της επαρχίας, που δεν πήραν αύξηση.

Το μέλλον της απεργίας στο δακτύλιο, αλλά κι η ίδια η συνέχισή της, αγώνα είναι αβέβαιη, καθώς όλα δείχνουν πως το ΣΑΤΑ μέσα στα αδιέξοδα τα βαδίζει για συμβιβασμό με τη κυβέρνηση σε βήρος των ταξίτζηδων.

Αν και η απεργία πέτυχε κι αυτό απόδειξε τη διάθεση των ταξίτζηδων να αγωνιστούν ενάντια στην κυβερνητική δημιουργία κι αβιαιρέσια, η μορφή αυτή της πάλης, παρ' όλο που εφαρμόστηκε σε πάρα πολύ μεγάλο βαθμό, δεν βρισκει σήμερα μεγάλη ανταπόκριση στους ταξίτζηδες. Και το ίδιο γιατί αυτοί αισθάνονται εγκαταλελειμμένοι από το συνδικάτο τους, ιδιαίτερα όσο εντείνονται οι κυβερνητικές διώξεις κι στην ουσία καλούνται να τις αντιμετωπίσουν μόνοι τους.

Το ΣΑΤΑ είναι υπόλογο γιατί δεν βγήκε ανοιχτά να στηρίξει ηθικά οι οικονομικοί τους αγώνες σε ενδεχόμενη σύλληψή τους.

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι να περάσουν τα μέτρα μ' αυτό το κόμιστρο. Σ' αυτή την περίπτωση οι ταξίτζηδες χάσουν όκιο να τα σπάσουν όλα στην Αθήνα, και η εβήνη θα είναι της κυβέρνησης.

Το αίτημα της αύξησης διατηρεί την επικαιρότητά του και δίνει διέξοδο. Στους κομμουνιστές πέφτει το βάρος να υποστηρίξει και την καθολικότητά του.

ΝΑ ΜΗΝ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΟΥΜΕ ΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΗΣ ΑΜΕΣΗΣ ΑΥΞΗΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΙΣΤΡΟΥ

Θα ήθελα σαν συνάδελφος συνδικαλιστής, να τοποθετηθώ, για να εκφράσω μια διαφορετική άποψη από την κυρίαρχη στο ΔΣ και στις παρατάξεις του ΣΑΤΑ για τους στόχους, και τη καθήκοντα σ' αυτή τη φάση του κινήματος των ταξίτζηδων.

Διαπιστώνω ξαφνικά, συνάδελφοι, ότι το παλιό και δοκιμασμένο αίτημα για αύξηση στο κόμιστρο έχει γίνει σήμερα αντικείμενο επίθεσης από μας τους ίδιους. Η ίδια μας η διοίκηση και όλες οι κοιμιστικές παρατάξεις μέσα στο Συνδικάτο μας είναι ενωμένοι ενάντια στην «απερβολική» όπως λένε αύξηση του κομιστρού. Στην ουσία είναι αντίθετοι με την αύξηση.

Αιτή η εγκατάλειψη, αυτή η απόσυρση του βασικού μας αιτήματος γίνεται σήμερα με το επιχείρημα ότι ο κύριος εχθρός είναι τα μονά - ζυγά.

Έτσι λοιπόν όλα τα αιτήματα μετατοπίζονται σήμερα στην υποστήριξη του κεντρικού αιτήματος: «Όχι στα μονά - ζυγά». Φίλτρα στις βιομηχανίες ή έξω οι βιομηχανίες για να μην έχουμε μονά - ζυγά» - Έργα υποδομής στο κυκλοφοριακό για να μην έχουμε μονά - ζυγά» κ.λπ. κ.λπ.

Είναι αλήθεια ότι το μέτρο των μονών - ζυγών είναι μια κυβερνητική δημιουργία. Μια κίνηση πολιτικού εντυπωσιασμού ενός λαού που είναι αναγκασμένος με το νόσο. Γιατί πράγματι υπάρχει ζήτημα βιομηχανικών εκπομπών και σααρίων, γιατί πράγματι υπάρχει ζήτημα ακάθαρτου πετρελαίου, ζήτημα κακοσυντηρημένων λεωφορείων ή ζήτημα χωροταξίας και κυκλοφοριακού στην Αθήνα. Είναι φανερό ότι το ταξί δεν είναι ο βασικός ρυπαντής σ' αυτή τη πόλη.

Είναι ακόμα αλήθεια ότι αυτό το μέτρο παίρνεται χωρίς να έχουν διεξαχθεί σοβαρές διεξοδικές και επιστημονικές αδιόλητες έρευνες, για το ποιά είναι οι βασικές πηγές της ρύπανσης στην Αθήνα.

Αυτό όλα είναι αλήθεια.

Όμως από και μέχρι το να παραδοχούμε πως το ταξί δεν ρυπαίνει καθόλου υπάρχει μια απόσταση. Δεν θα γίνουμε πιστικοί στο λαό αν αναλάβουμε να γίνουμε καθήκοντες της χημείας, για να τον αποδείξουμε ότι με όλα η με τα μισά ταξί στο κέντρο η μόλυνση είναι ακριβώς η ίδια.

Όταν εμείς λέμε: «Κυβέρνηση, αρχίζω από την βιομηχανία» και η κυβέρνηση λέει: «Αρχίζω από τα ταξί», ο λαός δε θα είναι διατεθειμένος να δεχτεί να γίνει διατητής μιας τέτοιας διασολής.

Πιστεύω κανένας συνάδελφος ότι ο λαός θα σταθεί στο πλευρό μας, όταν είναι διατεθειμένος να δεχτεί οποιοδήποτε μέτρο, έστω και το πιο αποστασμάτικο, έστω και το πιο μονόπλευρο, που του εξασφαλίζει ακόμα και το μικροτερο όφελος, στο κεφαλαίο, στο ζήτημα του νέφους; Δει σας κάνει εντύπωση η απόδοξη από την πλευρά του, όλα αυτά τα χρόνια των σκληρών μονών - ζυγών για τα Ι.Χ.

Εμείς γ'ι' αυτό προτινουμε:

Ενώ θα συνεχίζουμε τη κατατέλλια των κινήτρων και των δημοκρατικών στόχων που εξοφρείται το μέτρο των μονών - ζυγών στα ταξί, θα πρέπει να διαμορφώσουμε τη δικιά μας, δικδικητική λογική με το εζής επιχείρημα.

Εάν κύριοι θέλετε μονά - ζυγά, θα πρέπει να διασφαλίσει την επιβίωση των ταξίτζηδων.

Εδώ εμείς θα διαμορφώσουμε αναλογία με τις περιπτώσεις το παλιό, καλό μας αίτημα και θα ζητήσουμε ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΥΞΗΣΗ ΣΤΟ ΚΟΜΙΣΤΡΟ ΠΟΥ ΝΑ ΕΞΟΥΔΕΤΕΡΩΝΕΙ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΠΩΛΕΙΕΣ ΛΟΓΩ ΜΟΝΩΝ - ΖΥΓΩΝ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΠΩΛΕΙΕΣ ΛΟΓΩ ΤΙΜΑΡΙΣΜΟΥ.

Ετσι ο στόχος του αγώνα μας θα εξασφαλίσει τη συνέχισή των αιτημάτων μας και τη τόσο τραυματισμένη σ' όση μας με το λαό.

Αντι για το «Όλοι ενωμένοι ενάντια στα μονά - ζυγά», πρέπει να πει το σύνθημα: «Όλοι ενωμένοι ενάντια στη καθήλωση του κομιστρού».

Ποιά είναι λοιπόν το συγκεκριμένο αίτημα αύξησης, που πρέπει να υπερασπισοίμε;

Με μια πρώτη ανάλυση, που δεν είναι της ετιμής, να παραθέσοιμε, προτινουμε το εζής:

Για την αποζημίωση του μονά - ζυγά Αύξηση 10 δρχ. στο κόμιστρο. Αντρίβανται με τη δισμνή υπόθεση ότι ο ταξίτζη που δεν θα δουλέψει στο κέντρο έχει εκείνη τη μέρα αμείωση της δουλιάς 65%.

Όσο για την αποζημίωση για τον πληθωρισμό του τελευταίου χρόνου η αύξηση πρέπει να είναι τουλάχιστον 5 δρχ. στο κόμιστρο.

Αρι το κεντρικό μας αίτημα με ταχτική άμυνα είναι το: 41 δρχ. το χιμ. (με αντίστοιχη εννοιατή αύξηση της σημαίας, αναμονής κ.λπ.).

Απέναντι σε μια τέτοια δικδικητική γραμμή βγαίνει τώρα απ' τη γαθαλήνη η πολύ χροακατημένη θέση, ότι μια σημαντική αύξηση στο κόμιστρο είναι «απερβολική», γιατί θα ρίξει η ζήτηση.

Εδώ απανταμε απλά ότι το ταξί σήμερα δεν κινδυνεύει από την χαμηλή ζήτηση, αλλά έχει καταρθεί ουσιαστικά από την πολύ ψηλή ζήτηση με το πολύ χαμηλόκόμιστρο, που το έχει μετατρέψει σε ένα μικρό λεωφορείο, που ο λαός δεν το βρίσκει εκεί που πιο πολύ το χρειάζεται.

Όσο για το επιχείρημα μερικόν όθην «φίλων του λαού», που ζήτάνε «σπινό ταξί για το λαό», λέιμ τοντο:

«Ζητάτε οθνό μεροκάματο για τον ταξίτζη στο όνομα του χαμηλού μεροκάματο του εργαζόμενου». Είναι σαν να ζητάιμ φθνή σπίνια για το λαό με χαμηλόμιστο του μεροκάματο του οικοδόμου.

Ίσα ίσα η αύξηση του μεροκάματο του ταξίτζη είναι στον αγώνα όλου του λαού για αύξηση στο μεροκάματο.

Με τέτοια λογική πρέπει να αντιμετωπίσοιμε και το ζήτημα της αντικατάστασης των κινήτρων. Πάλι λέιμ:

«Εάν κύριοι του υπουργείου θέλετε άλλους κινήτρες θα πληρώσοιτε», που σημαίνει ότι εμείς οι ταξίτζηδες, πρέπει να δικδικησοίμε επιδότηση για την αλλαγή των κινήτρων.

Έτσι δίνονται οι απαντήσεις και όχι πάλι με χημικές διαλέξεις.

Έτσι πιστεύοιμ ότι πρέπει να αντιμετωπίσοιμε, με καθαρό μυαλό και χωρίς συνδικαλιστικούς αιωνιδισμούς και μέσα από βαθιά ζήμωση και συνδικαλιστική δημοκρατία, τη νέα θύελλα που ξέσπασε πάνω στον κλάδο.

Αφού ημερα ξεκαθαρίσοιμε τα αιτήματα θα πρέπει με αποφασιστικότερη να αναπτίζοιμε το πιο σκληρό, ενίοτε δικδικητικό αγώνα. Δεν πρέπει να ξεχνάιμ ότι ο κλάδος υποφέρει και εξαθλιώνεται εδώ και χρόνια, πολύ δηλ. πριν μπει ζήτημα μονών - ζυγών. Η απάντηση θα πρέπει να είναι αντίστοιχη με όλη αυτή τη περίοδο της χωροτέρευσης της θέσης, μας. Και η πείρα μας έχει διδάξει ότι δεν μπορεί να υπάρχει άλλη πιστική απάντηση από τον καλό οργανωμένο, παρατεταμένο απεργιακό αγώνα, που θα κοκκαλώσει το ταξί για βδομάδες ή ακόμα και για μήνες.

Αυτό είναι ΑΠΕΡΓΙΑ. Η κάνοιμ η δεν κάνοιμ απεργία. Όλα τα άλλα είναι απαλή αίρα στο πρόσωπο των αντιπάλων μας και μόνο την αποσητέιση και τη διάλυση μέσα σε μας μπορούν να φέρουν.

11/1/88

Η ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΟ «ΠΕΡΟΚΕ» Η ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΜΑΣ

Η συγκέντρωση αυτή χαρακτηρίστηκε από την ανοιχτή παρουσίασή μας, με το μοιρασμό προκήρυξης από συντρόφους. Η προκήρυξη αυτή δημοσιεύεται σε άλλες στήλες της εφημερίδας.

Ήταν μια προκήρυξη διεξόδου. Οι ταξίτζηδες τη διαβάσανε με μεγάλη προσοχή και πολλοί απ' αυτούς την επιδοκίμασαν ανοιχτά παρ' όλο που έρχοταν σε έντονη αντίθεση με το κυρίαρχο σύνθημα «πάνω απ' όλα όχι στα μονά - ζυγά».

Είναι χαρακτηριστικό ότι μόνο ένας προσπάθησε να προβοκάρει το σύντροφο βρίζοντας τον. Όμως η προσπάθειά του να παρσώσει σε αποδοκιμασίες και άλλους έπεσε στο κενό, καθώς τρέσανε αυτοκλήτοι διά άλλου απεργού και σταθήκαν δίπλα στον σύντροφο συμπαρσάτα, για να μπορούσι να συνέχισι το μοιρασμό.

Ιδιαίτερη εντύπωση μας έκανε το γεγονός ότι την θερμότερη επίσηκη μασία, την είχαμε από μέλη ακόμα και στελέχη της ΕΠΣ (φαιτοΚΚΕ).

Το αδύνατο σημείο είναι ότι ο σύντροφος αποκαλιστηκε από τους ομιλήτες, παρ' όλης της προσπάθειάς τους να μιλήσει με ραβήνη όλων των παρατάξεων του ΣΑΤΑ, με το γελοίο επιχείρημα ότι δεν πρόκειται για ΓΣ για να μιλήσει η βάση, αλλά για απεργιακή συγκέντρωση, όπου μιλούν οι «αναγεννησμένους παρατάξεις».

Ήταν μια επιτυχμένη, από τη μεριά τους, προσπάθεια φημισής μιας αντίθετης φωνής με αντιδημοκρατικά μέσα.

Στις ομιλίες τους οι Βροντέλης (ΝΔ), Μπαντουβάκης (Συντεχνιακός συνδικαλιστής) τόνισαν ότι τα μονά ζυγά θα αφανίσουν οικονομικά τον κλάδο και υπογράμμισαν ότι δεν τα αποδέχονται. Για το θέμα της αλλαγής και σίμου είπαν ότι ζητούν καλύτερης ποιότητας πετρελαίο και επομένως δεν χρειάζεται αντικατάσταση κινητήρων και οχημάτων με υπεραρκοκίνητα ή αμόλιβδες βενζίνης.

Τρανική φιγούρα ο εκπρόσωπος της ΕΠΣ (φαιτοΚΚΕ) Πετρού, ο οποίος κινήθηκε στα ίδια πλαίσια με τους προηγούμενους, καταγγέλλει την ανήση σαν «ψυχολογία», δεν είπε όμως ποση θα έπρεπε να είναι, όπως και κανείς άλλος απ' την ιερή συμμαχία.

Στη συγκέντρωση αυτή πάντως επιδοκίμαστηκε η απόφαση του ΔΣ των ΣΑΤΑ για «απεργία στο δακτύλιο». Σ' αυτή την απόφαση αναπιώθηκε μόνο η ΕΠΣ (φαιτοΚΚΕ) που ζήτησε ακριβώς το αντίθετο. Όλα τα ταξί μέσα στο κέντρο κανονικά.

Η δικιά μας θέση για τη μορφή πάλης είναι «ότι δεν μπορεί να υπάρχει άλλη απάντηση από τον καλό οργανωμένο, παρατεταμένο απεργιακό αγώνα που θα κοκκαλώσει το ταξί για βδομάδες ή ακόμα και για μήνες».

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΔΗΜΑΓΩΓΕΙ ΤΟ ΛΑΟ Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑ ΔΗΜΑΓΩΓΕΙ ΣΤΟΥΣ ΤΑΞΙΤΖΗΔΕΣ

Γιατί η κυβέρνηση πήρε την απόφαση να εφαρμοσεί τα μονά - ζυγά στα ταξί;

Όχι βέβαια γιατί βρήκε ένα τρόπο να εξαφανισι οικονομικά το κλάδο, όπως υποστηρίζουν οι «ηγέτες» του ΣΑΤΑ. Αυτό το καταφέρνει χρόνια τώρα και χωρίς τα μονά - ζυγά, αφού ήδη έχει εξαθλιώσει τους ταξίτζηδες.

Η κυβέρνηση με τα όθην μέτρα για την καταπολέμηση του νέφους, κάνει δημιουργία στο λαό. Για την ακριβεία κάνει δωρεάν δημιουργία.

Δεν χτυπάει τη βιομηχανία, δεν χτυπάει τα κρατικά συγκοινωνιακά μέσα, δεν κάνει δαπανηρές χωροταξικές αλλαγές (μέτρο, πνεύμονες, τρασίνιοι) κ.λπ.

Χτυπάει αντίθετα τον αδύναμο ταξίτζη, από την πλευρά του, ότι δεν είναι κεφαλαίο.

Δηλαδή η κυβέρνηση κάνει πολιτική στηριγμένη στον πόθο του λαού να μειωθεί η μόλυνση. Και ο λαός λέει: «Έτσι και λίγο, έστω και 10 που ρυπαίνουν τα ταξί, ας μειωθεί».

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΤΗΣ ΣΒΙΕ

Πραγματοποιήθηκε αγωνιστική κινητοποίηση των σπουδαστών της σχολής ΣΒΙΕ, νέου τύπου (προϊνό) την Παρασκευή 11 του Δεκεμβρίου.

Η πορεία που ξεκίνησε στις 12 το μεσημέρι διέσχισε το κέντρο της Αθήνας. Έγιναν λιγώλεπτες στάσεις μπροστά σε τρεις μεγάλες ιδιωτικές σχολές, που αντιμετωπίζουν κοινά προβλήματα, της ΚΟΡΕΛΚΟ, ΕΥΝΗ, ΔΕΛΤΑ.

Στις σχολές αυτές, αλλά και κατά τη διάρκεια της πορείας, οι σπουδαστές μοιράσαν προκήρυξη με την υπόφαση της γενικής τους συνέλευσης.

Οι σπουδαστές με αποφασιστικότητα και ενθουσιασμό φώναζαν τα συνθήματα: «Όχι στις υπέρογκες αυξήσεις των διδασκτρων, επιδοτήσεις κρατικές στους στόχους σπουδαστές, επίδομα ανεργίας χωρίς προϋποθέσεις, όχι στο σχολείο για ενόκνηση - φέρον για σχολείο Πολυτεχνικό, δημοκρατία στις σχολές, όχι στις αβιαιρέσιες των σχολαρχών, διπλοσπασμός, τσαρολίο των αποσπασίμ».

Οι σπουδαστές επίσης κρατούσαν δυο πανό, που προπαγανδίζαν τα βασικά τους αιτήματα.

«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε. ΑΘΗΝΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΟΜΟΝΟΙΑ ΤΗΛ. 5241058 ΠΕΙΡΑΙΑΣ: ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ 1

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΕΧΟΥΝ ΠΑΡΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΩ ΒΟΛΤΑ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

Αναδημοσιεύουμε στην Ν.Α. ένα μεγάλο απόσπασμα από άρθρο του δημοσιογράφου Olivier Roy στην εφημερίδα Monde της 28 του Δεκέμβρη του '87 που είναι από τα πιο εμπειριστικά που συναντάμε στον διεθνή αστικό τύπο για το πόλεμο του Αφγανιστάν.

Είναι φυσικό που για το Αφγανιστάν μαθαίνουμε σχεδόν αποκλειστικά από τους κλασικούς δυτικούς αστούς, μιας και κάθε ρεβιζιονιστής και κάθε οπορτουνιστής ψευδοιστορικός αποστρέφεται τους αφγανούς με το πρόσημα ότι είναι ισλαμιστές ή επειδή παίρνουν βοήθεια από την αμερικανική υπερδύναμη. Στην πραγματικότητα γι' αυτό ισχύει αυτό που πριν 20 χρόνια

είπε ο Μάο: ότι δηλαδή το κέντρο του ρεβιζιονισμού είναι η Μόσχα. Όλοι αυτοί ο κύριοι δεν θέλουν να τα χαλάσουν με το Κρεμλίνο.

Αφού αναφέρεται σύντομα στη διάθεση των σοβιετικών για απαγκίστρωση από το Αφγανιστάν, που όμως συνοδεύονται από την απαίτησή τους να συνεχίσουν τον πολιτικό τους έλεγχο πάνω του και στη συνέχεια στο ρόλο των αντιαεροπορικών πυραύλων Στινγκερ που εμποδίζουν και τους βομβαρδισμούς από χαμηλό ύψος των θέσεων των ανταρτών δηλαδή πρακτικά αχρηστεύουν την ρωσική αεροπορία, ο δημοσιογράφος της Monde συνεχίζει:

Ο Μασσούντ δίπλα σε τραυματία αντάρτη

Όμως δεν είναι μόνο οι Στινγκερ στο παιχνίδι. Ο κλασικός σπλιτισμός της αντιστάσης έχει καλύτερες σημαντικές. Πολλοί διοικητές, ιδιαίτερα στα ανατολικά της χώρας, διαθέτουν πυρομαχικά που θα τους επέτρεπαν να κρατήσουν πέρα από την προέσπιμα των 12 μηνών για την οποία όλο και γίνεται περισσότερο λόγος σχετικά με την ελδομένη αποχώρηση των σοβιετικών. Η αντιστάση πολλαπλασιάζει την κατασκευή των μαρκάς, αυτών των βάσεων που οχυρώνονται, σκαμμένες, κρεμασμένες, ή χωμένες σε απίθανα μέρη, προστατεύονται από ναρκοπέδια και πολυβολεία. Καμία δεν είναι άσπρη, όμως για να τις πάρει πρέπει κανείς να πληρώσει πολύ.

Πετυχημένη άμυνα

Ο κυβερνητικός στρατός είναι ανυποτέλεματικός, τα τοπικά στρατιωτικά αποσπάσματα πολύ στατικά, τα ταχτικά σοβιετικά στρατεύματα πολύ βραδιά. Μόνο οι αλεξιπτωτιστές της Μόσχας μπορούν να επιχειρήσουν την άσκηση αυτών των εκατοντάδων οχηρών.

Μερικές δεκάδες, ίσως και μερικές εκατοντάδες νεκροί, είναι πολύ ακριβό τίμημα για την κατάχρηση μιας κοιλιάς που θα την ξαναπαρουν οι αντάρτες σ' ένα μήνα, μιας και καμιά κυβερνητική στρατιωτική μονάδα δεν μπορεί να κρατήσει δίχως την άμεση υποστήριξη των Ρώσων.

Η αποτελεσματική άμυνα της αφγανικής αντιστάσης στηρίζεται ακριβώς σ' ένα στοιχείο δεμένο με την συγκυρία: οι συγκομιδές ήταν καλές το 1987. Έπεισε πιο πολλή βροχή και λιγότερες βόμβες. Είναι δύσκολο στους σοβιετικούς να συνεχίσουν την πολιτική της καμένης γης στη στιγμή που «η εθνική συμφιλίωση» (που προοιού) αποσκοπεί στο να ενώσουν με την κυβέρνηση τις πιο ενδοτικές φράσεις της αντιστάσης. Όμως απέναντι σ' αυτές τις μέθοδοις της αντιστάσης αντιστοιχεί μια απάντηση του σοβιετικού στρατού, που έχει αναδιπλωθεί στο «αφελίμο» Αφγανιστάν. Οι απομονωμένες βάσεις συμπιέριλμβανωμένων των επαρχιακών πρωτεύουσών όπως η Μπαμιάν (Bamyan) και Τσακσαράν (Chakhsaran), εγκαταλειφθηκαν από τους Σοβιετικούς (όχι όμως ακόμα από τους κυβερνητικούς).

Αυτή η απόσυρση επιβλήθηκε για λόγους εφοδιασμού (αυτές οι βάσεις, επειδή εφοδιζόνταν μόνο αεροπορικά απομονώνονταν όλο και περισσότερο) και ασφαλείας: τεχνικά, η αντιστάση μπορεί από δω και πέρα να περικυκλώνει μια μέση πόλη, ή ένα σοβιετικό σύνταγμα. Ο πολιτικός αντίχτυπος μιας τέτοιας επιχείρησης ήταν καταστρεφτικός ακόμα κι αν το χαμένο έδαφος κερδιζόταν αμέσως. Η ΕΣΣΔ αξιοποιεί πολιτικά αυτές τις υποχρεωτικές αποχωρήσεις κάνοντας μια πολιτική χειρωνακία. Δεκατρείς από τις εικοσιτοχτώ επαρχίες έχουν ήδη εκκενωθεί σύμφωνα με τις προσπάθειες δηλώσεως του Μ. Νατζιμπουλάχ στη Μόσχα του Οκτώβρη.

Όμως, στην πραγματικότητα, δεν υπάρχουν παρά δύο ή τρεις επαρχίες δίχως κανένα Σοβιετικό, και πέντε άλλες στις οποίες υπάρχουν μόνο σύμβουλοι. Όλες οι επαρχίες έχουν περίπου ένα σύνταγμα από στρατεύματα κατοχής. Η αντιστάση ωστόσο δυσκολεύεται πολύ να επιτεθεί στα σοβιετικά οχυρά επειδή προστατεύονται από το πυροβολικό στη θέση της αεροπορίας που τα προστατεύει προηγούμενα. (Εννοεί πριν από τους Στινγκερ). Έτσι διαπιστώνουμε μια περίεργη εξέλιξη σ' αυτόν τον πόλεμο όταν τον συγκρίνουμε με τους άλλους εθνικοαπελευθερωτικούς πολέμους. Η αφγανική αντί-

σταση μένει εκπληκτικά στατική και αγνοεί τον πραγματικό ανταρτοπόλεμο, που στηρίζεται στην κινητικότητα των στρατιωτικών τμημάτων.

Οι λόγοι είναι πολλοί, όμως είναι κύρια πολιτιστικοί. Κάθε μέτωπο αντιστάσης είναι μια ομάδα ανθρώπων οικογένεια, φυλή, εθνότητα, λίγο ενδιαφέρει. Πρόκειται για ανθρώπους που μοιράζονται μια ταυτότητα και ένα έδαφος.

Η πολιτική συγκρότηση έρχεται μετά. Έτσι και απελευθερωθεί αυτό το έδαφος, το οχυρώνουμε, οργανώνουμε τη διοίκηση του, η εκδηλώνεται και εσωτερική σύγκρουση στους κόλπους της αντιστάσης, όμως δεν μπαίνει ζήτημα να κινήσουν τον εχθρό όταν αυτός υποχωρεί στα εδάφη μιας άλλης ομάδας.

Είτε πρόκειται για σφυροκόπημα ενός μικρού κυβερνητικού φυλάκιου στην άκρη ενός δρόμου, είτε πρόκειται για χτύπημα στην καρδιά των μεγάλων σοβιετικών βάσεων, για κάθε επιχείρηση είναι επιφορτισμένο πάντα το τοπικό τμήμα της αντιστάσης. Όμως μόνο ένα έμβρο εθνικού απελευθερωτικού στρατού θα μπορούσε να πραγματοποιήσει αυτό το είδος επιχείρησης με κάποια πιθανότητα επιτυχίας. Λείπουν με λίγα λόγια οι πολιτικές προϋποθέσεις!

Βέβαια εκεί που το έδαφος και η συσσώρευση του εξοπλισμού προσφέρονται γι' αυτό, όπως στην Πακτία, στα Πακιστανικά σύνορα, οι Αφγανοί διεξάγουν ένα πολυνεκρό πόλεμο θέσεων. Όμως η πολιορκία της Κοστ, επαρχιακής πρωτεύουσας, διαρκεί εδώ και χρόνια, και πάντα αναμένεται η τελική έφοδος. Εδώ λείπει η αισθήση της ταχτικής. Δεν είναι τόσο εύκολο πράγμα ένας αντάρτης να γίνει εμπειροπόλεμος.

Το παράδοξο βρίσκεται λοιπόν στο ότι η σοβιετική αναδιάρθρωση σε μια πιο εύκολη για την άμυνα περίμετρο δεν προκάλεσε ένα επιθετικό πνεύμα στους Αφγανούς με εξαίρεση σε τρεις ζώνες: στην Βορειοανατολική, στην περιοχή της Κανταχάρ (Kandahar) και στη Χεράτ (Herat). Όμως πρόκειται γι' αυτές τις ζώνες στις οποίες μίληκαν σε εφαρμογή τέτοιες συντονιστικές δομές, που επιτρέπουν να ξεπεραστεί παραδοσιακός καταταραχισμός της κοινωνίας.

Η αποτυχία της πολιτικής της «συμφιλίωσης»

Το πιο αποτελεσματικό σύστημα, και που προκαλεί πολλές ζηλοφθονίες, είναι αυτό του διοικητή Μασσούντ, βορειοανατολικά. Αυτός έχει εγκαταλείψει εδώ και δύο χρόνια το λεηλατημένο του οχυρό στο Πανσβίρ (Panjshir) είναι ο μόνος που έχει υποθετήσει την κινητικότητα. Δεν έχει σταθερές βάσεις και η στρατιωτική του ισχύς εναποτίθε-

ται σε μια εκατοστή κινητών ομάδων που συνοδεύονται από κεντρικές μονάδες που, για πρώτη φορά στο Αφγανιστάν, περιλαμβάνουν άτομα από διαφορετικές περιοχές και από διαφορετικές εθνοτήτες. Από το 1985 οι κυβερνητικές βάσεις στα Βορειοανατολικά πέφτουν μια, μια (αυτή τη χρονιά η Καλαφαγκάν τον Ιούλη και η Κοράν τον Οκτώβρη). Συνολικά δέκα κυβερνητικές βάσεις κυριεύθηκαν εξ εφόδου ή εκκενώθηκαν δίχως να μπορούν οι Σοβιετικοί σε καμιά στιγμή να αντεπιτεθούν. Η τελευταία τους απόπειρα ενάντια στον Μασσούντ έγινε τον Ιούλη του 85 και είχε αρνητικά αποτελέσματα.

Αν και οι Σοβιετικοί μπορούν ακόμα να κρατάνε με λίγες απολείες τα οχυρά τους, η στρατιωτική κατάσταση επιδεινώνεται γι' αυτούς. Εδώ και ένα, δύο χρόνια η αντιστάση μπορεί να επιτεθεί σε πολύ πιο σημαντικούς στόχους. Παράλληλα σ' αυτό το διάστημα οι Σοβιετικοί δεν έχουν καμιά ελπίδα να «αφγανοποιήσουν» τον πόλεμο. Η πολιτική της «εθνικής συμφιλίωσης», είναι αποτυχία. Οι προσυρθείσες στο καθεστώς δεν αυξήθηκαν αισθητά: είναι πάντα πρόσκαιρες και τοπικές. Ο κυβερνητικός στρατός είναι μια συγκέντρωση ανθρώπων με τον πειρασμό να αυτομολήσουν. Όσο για την πάλι των φραξιών μέσα στο κυβερνητικό κόμμα αυτή μάλλον οξύνθηκε μετά την καθαίρεση του Μπαμπράκ Καρμάλ. Η παραδοσιακή πάλι ανάμεσα στις φράσεις Καλκ και Παρτσάμ συνοδεύεται τώρα με την σύγκρουση του Μπαμπράκ και του Νατζιμπουλάχ που είναι και οι δύο Παρτσάμ.

Το καθεστώς αρχίζει να φοβάται, γιατί ξέρει πως δε θα αντισταθεί σε μια σοβιετική αποχώρηση όμως αυτή η αποχώρηση δεν είναι ζήτημα ταμπού. Σε μια ραδιοφωνική ομιλία του στις 19 Οκτώβρη του 87 ο Ζιράϊ νομμερο τρία του καθεστώτος δήλωσε: «Αν δε πετύχουμε τώρα την ενότητα του κόμματος, σε λίγο θάναυτολύ αρχά... Θα χάσουμε όλα τα κέρδη της επανάστασης: μας περιμένει ο πολιτικός και ίσως ο φυσικός θάνατος».

Όστόσο οι Σοβιετικοί δεν έχουν πάρει ακόμα την απόφαση να διαπραγματευτούν πραγματικά. Το πολιτικό πλαίσιο που παρουσιάζουν για την αποχώρησή τους είναι αυτό της «Εθνικής συμφιλίωσης», δηλαδή της διατήρησης της ηγεμονίας του αφγανικού κομμουνιστικού κόμματος, οποιεσδήποτε κι αν είναι οι επί μέρους ρυθμίσεις. Αυτό είναι απαράδεκτο για την αφγανική αντίσταση. Οι τελευταίες αναδιάρθρωσεις που έχουν επιχειρηθεί από τους Σοβιετικούς τους επιτρέπουν και να διατηρήσουν ένα πλεονέκτημα σε περίπτωση διαπραγματεύσεων και να διατηρήσουν τις βάσεις τους στην περίπτωση της στρατιωτικής επιλογής. Τίποτα λοιπόν μέχρι στιγμής δεν έχει παιχτεί στο Αφγα-

νιστάν. Όμως ο πόλεμος γίνεται όλο και πιο δύσκολος για ένα σοβιετικό εκστρατευτικό σώμα που έφτασε στα όρια των δυνατοτήτων του.

Ο χρόνος πια δεν βοηθάει την ΕΣΣΔ.

Σημειώσεις

1. Εμείς σαν μαρξιστές καταλαβαίνουμε πολύ καλά αυτό που διατυπώνει με συγκεκριμένους όρους αλλά και που με οξύδρακεια παρατηρεί ο δημοσιογράφος της Monde. Πρόκειται για την έντονη επιβίωση των ψευδοαρχικών και πατριαρχικών κοινωνικών δομών στην αφγανική υπαίθρο που εμποδίζουν ακόμα την συγκρότηση σε εθνικές βάσεις ενός στρατού αντιστάσης. Ο ψευδοαρχικός διαμελισμός βρίσκεται και στη βάση των πολλών πολιτικών ομάδων της αφγανικής αντιστάσης, αλλά και είναι μια βασική αιτία του Ισλαμισμού που παραμένει κεντρική ιδεολογία του μετώπου της αντιστάσης.

2. Όλες τις τεραστίες καταστροφές που έχουν επιφέρει οι νεοζιταρικοί εσθλοεξεί σε ανθρώπους και το άψυχο δυναμικό αυτής της ηρωικής χώρας στο τέλος θα προσφέρουν μια μεγάλη υπηρεσία: Θα ενώσουν τον αφγανικό λαό, καθώς θα τον υποχρεώσουν σ' ένα ενιαίο στρατό αντιστάσης. Ο ψευδοαρχικός διαμελισμός βρίσκεται και στη βάση των πολλών πολιτικών ομάδων της αφγανικής αντιστάσης, αλλά και είναι μια βασική αιτία του Ισλαμισμού που παραμένει κεντρική ιδεολογία του μετώπου της αντιστάσης.

3. Ο διοικητής Μασσούντ είναι πιο μεγάλη μέχρι στιγμής γνωστή στον έξω κόσμο φυσιογνωμία του αφγανικού ανταρτικού. Σε συνέντευξη του πριν τρία χρόνια σε δυτικούς ανταποκριτές, όταν ακόμα ήταν γνωστός μόνο για την δράση του στην κοιλάδα του Πανσβίρ, αναγνώρισε ότι θεωρητική πηγή της γνώσης του στα ζητήματα του ανταρτοπόλεμου ήταν τα βιβλία του Μάο Τσε-Τονγκ για τον παρατεταμένο λαϊκό πόλεμο. Δεν είναι τυχαίο που αυτός ο ισλαμιστής εφορμώσε στις απελευθερωμένες κάτω από τον έλεγχό του περιοχές μορφές λαϊκής αυτοδιοίκησης που καμιά σχέση δεν έχουν με την θεοκρατική φεουδαρχία. Λαϊκές συνελεύσεις με εκλεγμένα όργανα, σχολεία, ιατρεία, στρατός όλων των εθνικοτήτων και από κάθε πολιτική ομάδα του Αφγανιστάν. Είναι από τους βασικούς προωθητές της ιδέας του Πανεθνικού απελευθερωτικού μετώπου.

4. Εμείς θεωρούμε ότι η δήλωση του Γκορμπασόφ ότι έχει παρθεί ήδη «πολιτική απόφαση για την αποχώρηση από το Αφγανιστάν» των ρωσικών στρατευμάτων είναι μια ακόμα απάτη αυτού του πανοράνου καγκεμπήτη που θέλει. Πρό- τον να τυφλώσει την παγκόσμια κοινή γνώμη που βλέπει τον Γκορμπασόφ με το πραγματικό του πρόσωπο στο Αφγανιστάν ώστε να αποβλέψει την Δ. Ευρώπη και δαίτηρο για να κοπεί η παροχή οπλισμού από τις ΗΠΑ στους ανταρτές. Η διατήρηση των πυραύλων Στινγκερ ώστε αυτός να είναι σε θέση να τους πετοκόψει στο διάστημα που υποτίθεται ότι τα στρατεύματα κατοχής θα αποχωρούν.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΗ ΤΟΥ ΜΑΣΣΟΥΝΤ ΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΗΓΕΤΕΣ ΤΟΥ ΑΦΓΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Στο περιοδικό «Nouvel Observateur»

Την ώρα που μεταφράζαμε το κείμενο της Monde για το Αφγανιστάν πήραμε το τελευταίο τεύχος του γαλλικού περιοδικού Nouvel Observateur (κοιτά στο Σοσιαλιστικό Κόμμα) της 15-21 Γενάρη που φιλοξενεί την συνέντευξη του Daoud Mir, εκπροσώπου της αφγανικής αντιστάσης στο Παρίσι που μόλις γύρισε από το Αφγανιστάν όπου πολεμούσε για πέντε μήνες στο πλευρό του Μασσούντ. Κρίνουμε αυτή την μικρή συνέντευξη σημαντική για το πως βλέπει ένα κομμάτι της αφγανικής αντιστάσης τα ζητήματα του πολέμου καθώς και για το ότι φωτίζει παραπέρα την πολιτική φυσιογνωμία του Μασσούντ. Παραθέτουμε ολόκληρη τη συνέντευξη:

Νοῦν. Obs: Μόλις περάσατε πέντε μήνες με τον Διοικητή Μασσούντ, αυτή τη θρυλική μορφή της αφγανικής αντιστάσης. Πώς είναι πραγματικά ο Μασσούντ;

Daoud Mir: Είναι ένας μηχανικός του Πολυτεχνείου της Καμπούλ μιας σχολής που οι καθηγητές του είναι εξ' άλλου Ρώσοι. Είναι 35 χρονών. Μέλος του Τζαμαάτ-Ισλάμι. Πήρε το όπλα από το κομμουνιστικό πραξικόπημα τον Απρίλη του 78 (σημ. «Ν.Α.» Εννοεί το σοσιαλφασιστικό πραξικόπημα του Ταράκι, πριν μπουν οι σοβιετικοί).

Ν.Ο: Δεν έχει συναντήσει κανείς τον Μασσούντ στο Πεσαβάρ; Γιατί, (σημ. Ν.Α. Το Πεσαβάρ είναι πόλη του Πακιστάν στα σύνορα με το Αφγανιστάν που φιλοξενεί και τους εκπροσώπους των πολιτικών κομμάτων του Αφγανιστάν).

Δ. Mir: Κάνει άλλα πράγματα, άλλωστε οι φιλονικίες ανάμεσα στα κόμματα της αντιστάσης τον ενοχλούν. Ο Μασσούντ πιστεύει ότι οι ηγέτες πρέπει να οργανώνονται επί τόπου ακόμα κι όταν ανήκουν σε διαφορετικά κόμματα. Μετά την ατακαχή στο Πανσβίρ, στα τέλη του 1983, ο Μασσούντ πήγε στα Βορειοανατολικά του Αφγανιστάν. Σήμερα, ελέγχει τις περιοχές του Κουντούλ του Μπαντακάν, του Μπαγκλάν, του Παρβάν κ.λπ. Δηλαδή συνολικά το ένα τρίτο του Αφγανιστάν.

Ν.Ο: Πόσους άντρες έχει κάτω από τις διαταγές του;

Δ. Mir: Παράπανα από είκοσι χιλιάδες. Πάνω απ' όλα έβαλε σε εφαρμογή ένα Συμβούλιο του Βορρά που συνενώνει τους επικεφαλής των άλλων κομμάτων, τους παλούς και νέους υπεύθυνους της αυτοδιοίκησης.

Ν.Ο: Της αυτοδιοίκησης;

Δ. Mir: Ναι, υπάρχει μια αυτοδιοίκηση. Υπάρχουν σχολεία για αγόρια και κορίτσια. Υπάρχουν δικαστήρια. Και ακόμα υπάρχει μια αγροτική οργάνωση.

Ν.Ο: Που είναι οι σοβιετικοί;

Δ. Mir: Στις πόλεις, απ' όπου δεν βγαίνουν πια. Ο Μασσούντ πήρε όλες τις βάσεις και τις θέσεις της περιοχής. Εγώ ο ίδιος τώρα πήρα μέ-

ρος στην επίθεση ενάντια σε δύο βάσεις στο Μπαντακάν, Κουράν, και Μοντζάν. Ήταν 28 του Οκτώβρη. Η επίθεση καθοδηγήσαν από τον ίδιο το Μασσούντ με 530 μουτζαχεντίν και διάρκεσε 11μιση ώρα. Υπήρξαν 266 αιχμαλώτοι και 29 νεκροί.

Ν.Ο: Ήσαν εκεί σοβιετικοί;

Δ. Mir: Όχι. Οι Σοβιετικοί εκτινένται όλο και λιγότερο εκτός όταν θέλουν να πραγματοποιήσουν επίθεση πολύ μεγάλης κλίμακας όπως στην Κοστ, σ' ότι αφορά τους αιχμαλώτους οι περισσότεροι στρατιώτες απελευθερώθηκαν μετά από λίγες μέρες. Αυτό είναι πολύ σημαντικό. Οι στρατιώτες του κυβερνητικού στρατού ξέρουν ότι θα μπορέσουν να ξανασιμίσουν στα οικογένειές τους αν πέσουν στα χέρια του Μασσούντ.

Ν.Ο: Γίνεται πολλές λόγος τελευταία για την αποχώρηση των Σοβιετικών. Τι σκέφτονται γι' αυτό στο επιτελείο του Μασσούντ;

Δ. Mir: Πρέπει να περάσουν σε πράξεις. Προς το παρόν, δεν πρέπει οι Σοβιετικοί να κερδίσουν την μάχη της παγκόσμιας κοινής γνώμης ενώ δεν έχουν πραγματοποιήσει την παραμικρή υποχώρηση. Όμως ο ίδιος ο Μασσούντ είπε ότι αν υπήρχε ένας σοβιετικός Ντεγκλώλ η αντιστάση θα ήταν έτοιμη να διαπραγματευτεί. (σημ. «Ν.Α.» αναφέρεται στην απαγκίστρωση του Ντεγκλώλ από τον πόλεμο της Αλγερίας).

Αλλώστε είμαστε έτοιμοι να έχουμε καλές σχέσεις με την Σοβιετική Ένωση μετά την αποχώρηση των στρατευμάτων της. Το Αφγανιστάν, όταν καταχτήση την ανεξαρτησία, δε θα γίνει βάση μιας άλλης δύναμης.

Ν.Ο: Πολλοί άνθρωποι λένε σήμερα ότι το μελλοντικό αφγανικό καθεστώς θα είναι καθιστός ιρανακού τύπου. Τόγε σκεπτήσαι αυτό με τον Μασσούντ;

Δ. Mir: Ναι. Το Αφγανιστάν είναι μουσουλμανική χώρα. Όμως η κοσμοαντίληψη της μερικής είναι ανεπιθύμη και η μετριότητα. Δεν υπάρχει μοντέλο που θα ακολουθήσουμε.

Η Συνέντευξη πάρθηκε από τον PIERRE BLANCHET

Α.Ι.ΤΗ

Ο αγώνας ενάντια στον αμερικανόφιλο φασισμό συνεχίζεται

ΣΥΝΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1

εκφοβισμού, αντικρίζοντας όμως την αγωνιατική και περήφανη απόληψη του πληθυσμού με αποχή που έφτασε περίπου το 90%.

Είναι βέβαια αδύνατο, με μια τόσο συντομική εξιστόρηση των γεγονότων και τα παθήματα ενός λαού που λαχταράει να δει λίγο ήλιο στη βασιτισμένη του πορεία.

Μοιάζει όμως η ιστορία του μ' εκείνη άλλων λαών, οι αγώνες του μας θυμίζουν τους αγώνες άλλων λαών. Πρόσφατο και παρόμοιο παράδειγμα: ο λαός των Φιλιππίνων.

Κάτι κοινό χαρακτηρίζει τους αγώνες για λευτεριά αυτών των λαών: είναι η απαράδεκτη παρέμβαση μιας ξένης υπερδύναμης (των ΗΠΑ σ' αυτές τις δυο περιπτώσεις), που οδηγεί την επανάστασή τους σε μια κατεπίθεση δικιάς της αρεσκείας και στην ήττα.

Ο δικτάτορας Ντιβαλιέ κρατούσε την εξουσία με την συγκατάθεση των ΗΠΑ, που ειδικά στη περιοχή αυτή της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής, εξάσκουν απροκάλυπτη και εκβιαστική παρέμβαση στη πολιτική ζωή.